

6.3

Part final de les obres de 17 × 24 cm i de 20 × 26 cm de format

(Versió 1, 3.7.2014, actualitzada respecte a la versió prèvia en paper 1, 9.1.2006)

Taula

1.	Bibliografia general de l'obra	4.	Colofó
2.	Índexs	5.	Contracolofó
3.	Llistes de títols publicats
pertanyents a col·leccions de
l'IEC	6.	Pàgines de respecte
		7.	Guardes
		8.	Coberta posterior

1. BIBLIOGRAFIA GENERAL DE L'OBRA (v. les fig. 3.1, p. 306 i 307)

La **bibliografia** es compon en lletra regular rodona del **cos 9** (interlineat de 10,5 punts), d'acord amb les instruccions dels documents 4.1.1, 4.1.2 i 4.1.3 d'aquest mateix espai web. Cada obra se sagna a la francesa dos quadratins. La línia base de la primera ratlla del text de la bibliografia se situa a 10 cm del tall superior del full.

El **títol de la bibliografia** es compon en caixa alta i baixa del **cos 14** (interlineat de 16 punts). La línia base del títol se situa a 6 cm del tall superior del full.

En tots els casos s'han de complir els requisits següents:

— S'ordenen, mitjançant el sistema discontinu amb partícules (mot a mot), pel cognom del primer autor/ra, que es compon en lletra versaleta rodona (el nom ha d'anar en caixa alta i baixa), o pel títol de l'obra (si és col·lectiva o anònima), que s'ha de compondre en lletra regular cursiva.

— Els títols d'obra completa (monografia o publicació periòdica) es componen en lletra regular cursiva.

— Les parts d'obra (capítol o part de monografia o article de publicació periòdica) es componen en lletra regular rodona, entre cometes baixes (« »).

En les figures 1.5.7 podem veure els dos models bàsics de composició de la bibliografia.

És admissible també el sistema de referències numerades entre claudàtors. En aquest cas, l'ordenació es fa pel número d'ordre, el qual s'anteposa a la referència pròpiament dita.

Altres col·leccions i obres fora de col·lecció (v. les fig. 3.1 bis, p. 333 i 334)

En aquestes obres, la línia base de la primera ratlla del text de la bibliografia se situa a 9,5 cm del tall superior del full. Així mateix, la línia base del títol de la bibliografia se situa a 5,5 cm del tall superior del full. L'interlineat del text ha de ser d'11 punts.

2. ÍNDEXS (v. la fig. 3.2, p. 308)

2.1. Com hem indicat en l'apartat 1.5.8, els **índexs** —si n'hi ha— es componen sagnats a la francesa en doble columna (cada columna ha de fer 6 cm d'amplària, separades per un corondell cec de 0,5 cm) i en lletra regular rodona, caixa baixa del **cos 9** (interlineat de 10,5 punts). La línia base de la primera ratlla del text dels índexs es comença a compondre 10 cm del tall superior del full.

Després de l'entrada hi ha un quadratí de separació i el número d'epígraf i/o de pàgina en lletra rodona del mateix cos; cada bloc d'epígrafs o de pàgines se separa del següent mitjançant una coma (entre els dos últims no hem de posar la conjunció *i*, sinó una coma). Es poden fer servir altres tipus de lletra per a destacar uns números de pàgina determinats.

Si hi apareixen termes no catalans, es componen en lletra cursiva, i els ètims llatins, en lletra versaleta (sense cap inicial en majúscula).

Si hi apareixen noms de persona, s'ordenen pels cognoms, que s'han de compondre en lletra versaleta (respectant les majúscules inicials). Els altres noms propis (reis, papes, pseudònims no formats per un nom i un cognom) es componen en lletra regular rodona i amb les majúscules que siguin pertinents.

Tots els termes s'han d'ordenar pel sistema discontinu amb partícules, és a dir, mot a mot.

Altres col·leccions i obres fora de col·lecció (v. la fig. 3.2 bis, p. 335)

En aquestes obres, la línia base de la primera ratlla del text dels índexs es compon a 9,5 cm del tall superior del full, i el títol, a 5,5 cm. L'interlineat del text és d'11 punts.

Cada columna de l'índex ha de fer 5,8 cm d'amplària i han d'estar separades per un corondell cec de 0,4 cm.

2.2. Pel que fa als **índexs generals o topogràfics**, vegeu el document 6.1 d'aquest mateix espai web (§ 5.8).

3. LLISTES DE TÍTOLS PUBLICATS PERTANYENTS A COL·LECCIONS DE L'IEC (v. la fig. 3.3, p. 337)

Els llibres pertanyents a una de les col·leccions de l'Institut porten, abans del colofó o de les pàgines de respecte finals, la llista de títols publicats fins en aquell moment (llevat del que es publica) en la mateixa col·lecció.

La disposició general és la que es pot veure en l'exemple que segueix.

Si el volum que es publica té cent pàgines o menys, només s'han de recollir les darreres obres publicades que càpiguen en dues pàgines consecutives de text. Aleshores, la llista és encapçalada per l'enunciat «Últims títols publicats».

D'altra banda, si es tracta d'una col·lecció en què les tapes porten solapa, l'indret adequat per a aquesta llista pot ser la solapa de la coberta posterior, però s'ha de limitar als darrers títols publicats que hi càpiguen en aquest espai.

 PUBLICACIONS DE LA PRESIDÈNCIA
Crítèria

Títols publicats

- 1 INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS, *Sessió inaugural del curs 1999-2000* (1999)
- 2 *Debat sobre humanitats* (2000) [exhaurit]
- 3 *Els premis Nobel de l'any 1999: Cicle de conferències* (2000)
- 4 INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS, *Restauració de la Casa de Convalescència: Octubre 2000, acte inaugural* (2001) [exhaurit]
- 5 *Els premis Nobel de l'any 2000: Cicle de conferències* (2001)
- 6 INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS, *Seu de Castelló de la Plana: Juny de 2001, acte inaugural* (2001)

Altres col·leccions i obres fora de col·lecció

En aquestes obres, la coberta posterior ha de portar una solapa amb la llista de les darreres obres de la mateixa col·lecció o amb publicitat institucional.

4. COLOFÓ *(v. la fig. 3.4, p. 309)*

El **colofó** és optatiu. Recull el nom de l'entitat responsable de la impressió, el lloc i la data final d'estampació; si es considera oportú, s'hi pot afegir l'efemèride del dia en qüestió.

Es compon centrat en una pàgina imparell, en lletra rodona versaleta del **cos 10** (interlineat de 10 punts), amb forma de culdellàntia. S'ha de començar a escriure a 6 cm del tall superior del full.

La primera ratlla del colofó ha de tenir 7 cm de llargada com a màxim.

Vegem-ne la distribució model:

AQUESTA OBRA S'HA ACABAT D'IMPRIMIR
A L'OBRA DOR D.....,
A
EL DIA D..... DE 200..

Altres col·leccions i obres fora de col·lecció *(v. la fig. 3.4 bis, p. 336)*

En les obres d'altres col·leccions i les obres fora de col·lecció, la línia base de la primera ratlla del colofó se situa a 5,5 cm del tall superior del full.

5. CONTRACOLOFÓ

Al dors del colofó no hi ha d'haver res imprès.

6. PÀGINES DE RESPECTE

En tots els llibres hi ha d'haver, preferiblement, tantes pàgines de respecte al final de l'obra com al començament (vegeu el § 5 del document 6.2 d'aquest mateix espai web). Si no, és preferible disposar les dues que sobrin al final.

7. GUARDES

Si l'enquadernació es fa en rústica no escauen les guardes. En el cas que una obra s'enquaderni amb tapa dura, el disseny s'ha de fer d'acord amb el que s'haurà establert en cada cas.

8. COBERTA POSTERIOR

8.1. La coberta posterior segueix la distribució establerta en el document 6.4 d'aquest espai web («Nou disseny de les cobertes de les col·leccions de monografies de les seccions de l'IEC»).

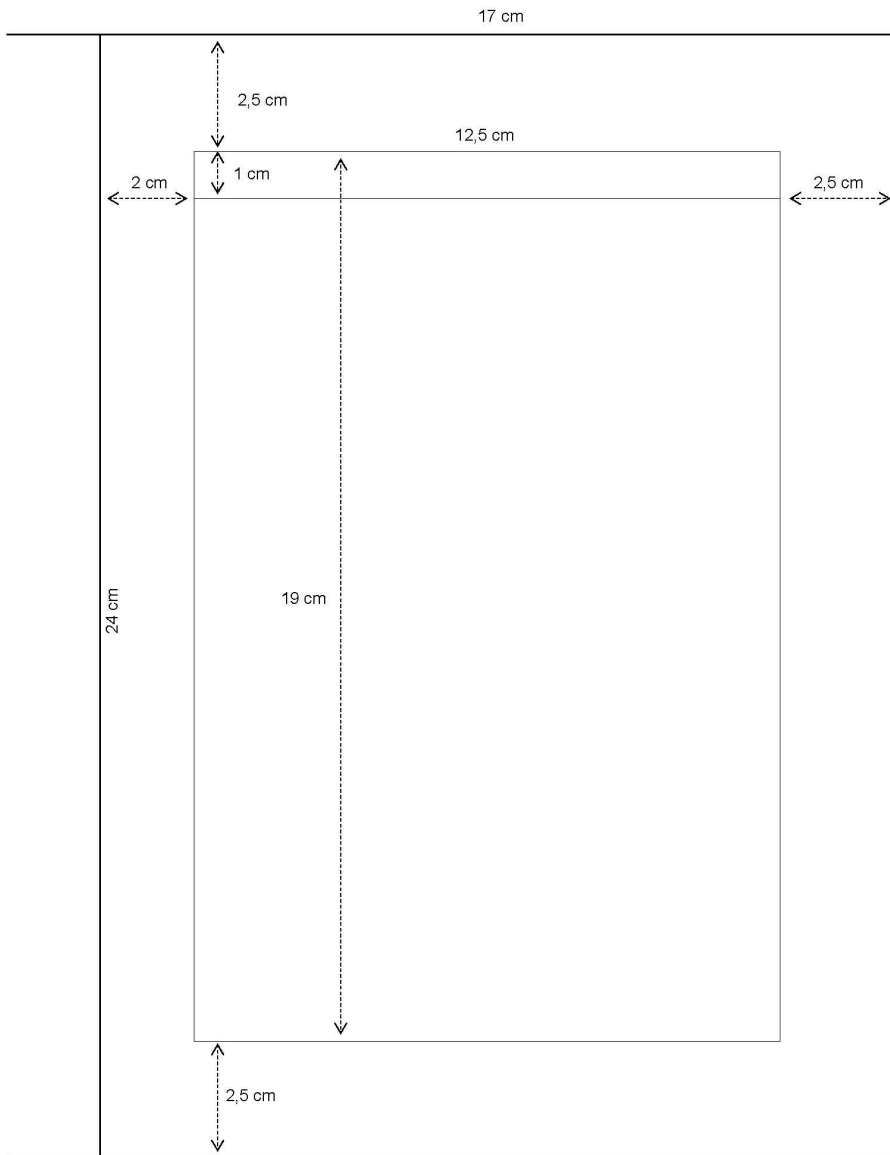
8.2. Les obres editades durant la commemoració del centenari de l'IEC (2007) portaven, al costat de l'escut, el logotip del centenari, bé sigui en color, bé sigui en gris, segons el fons.

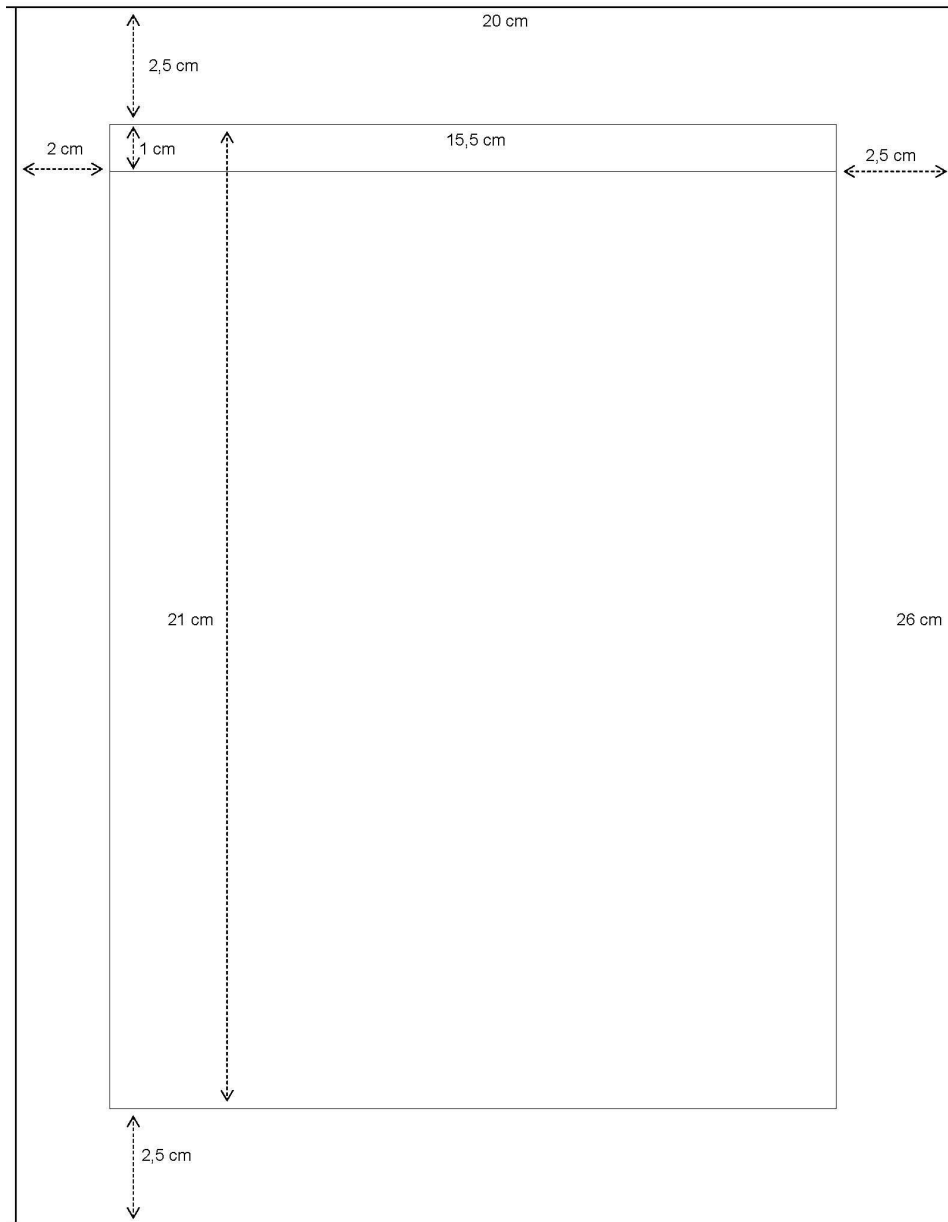
IECentanys19072007

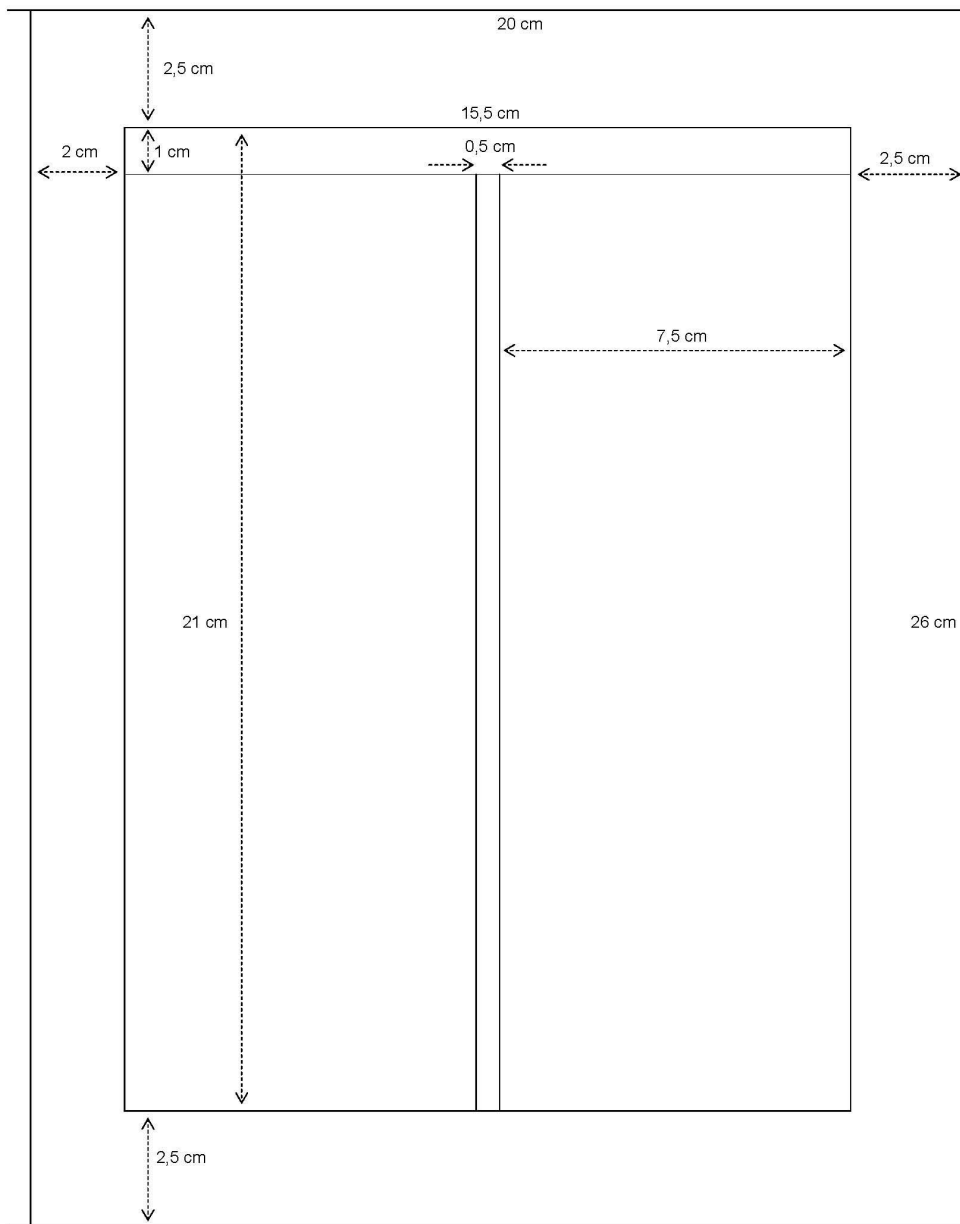
IECentanys19072007

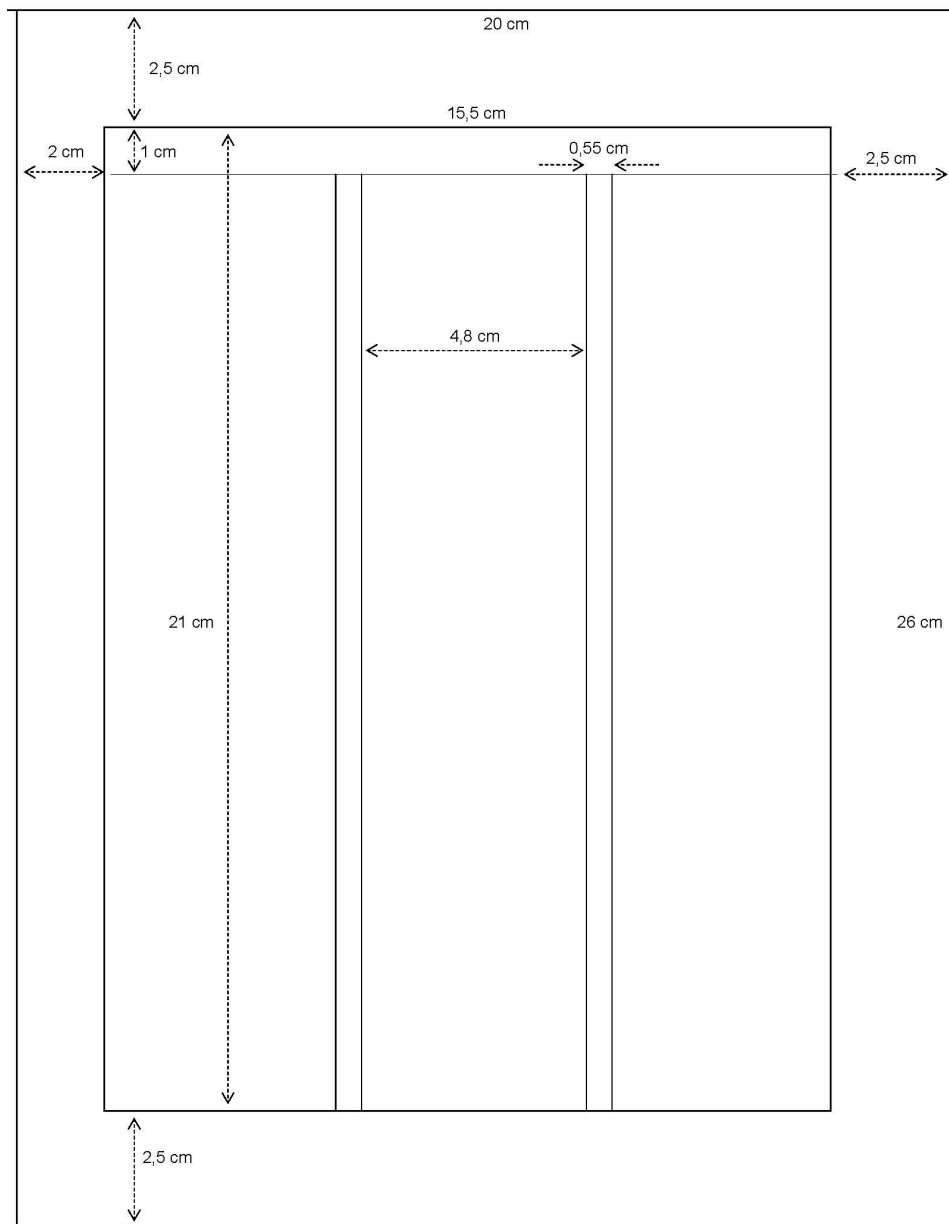
FIGURES 1.2 (format i gruix de l'obra) i 1.3 (caixa del text, model A, pàgina imparell)

FIGURES 1.2 (format de l'obra de 20 × 26 cm) i 1.3 (format de la caixa de text, pàgina imparell)

FIGURES 1.2 (format de l'obra de 20 × 26 cm) i 1.3 (format de la caixa de text, pàgina imparell, dues columnes)

FIGURES 1.2 (format de l'obra de 20 × 26 cm) i 1.3 (format de la caixa de text, pàgina imparell, tres columnes)

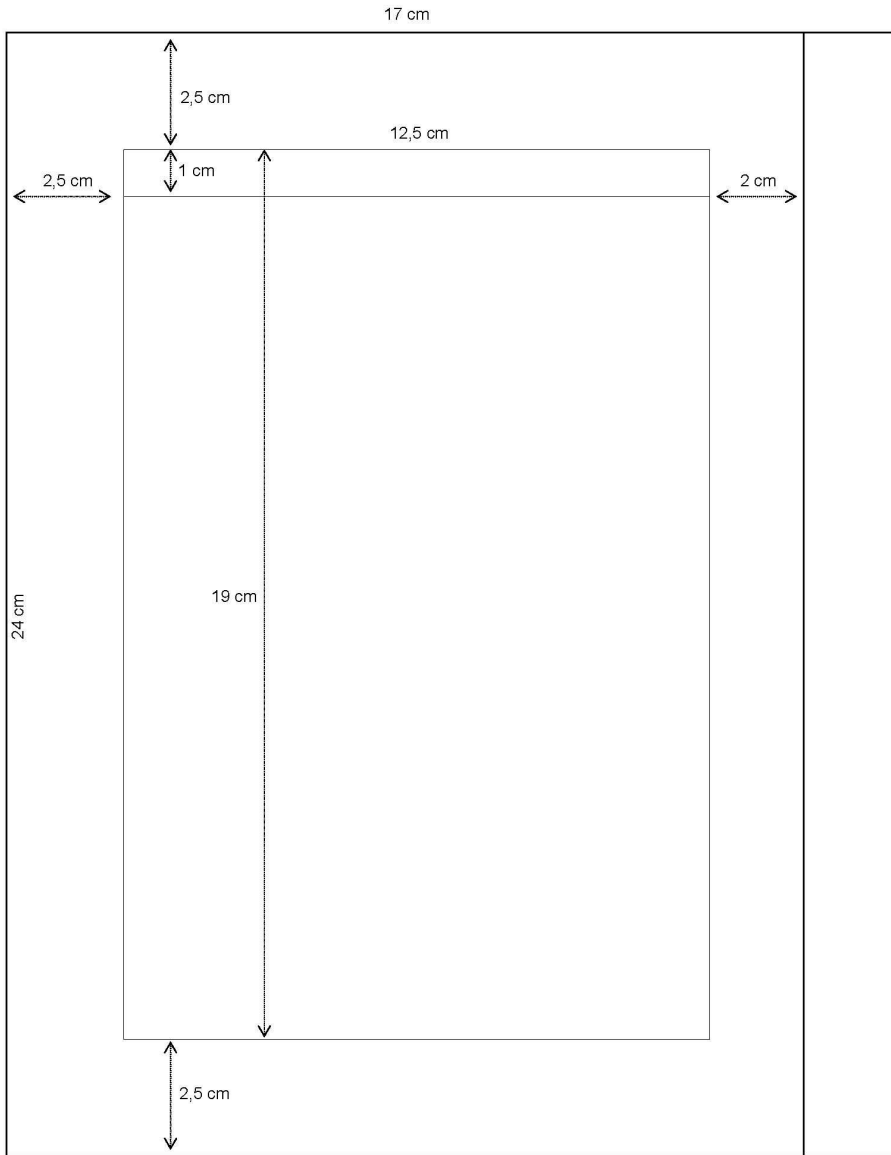

FIGURA 1.3 (caixa del text, model A, pàgina parell)

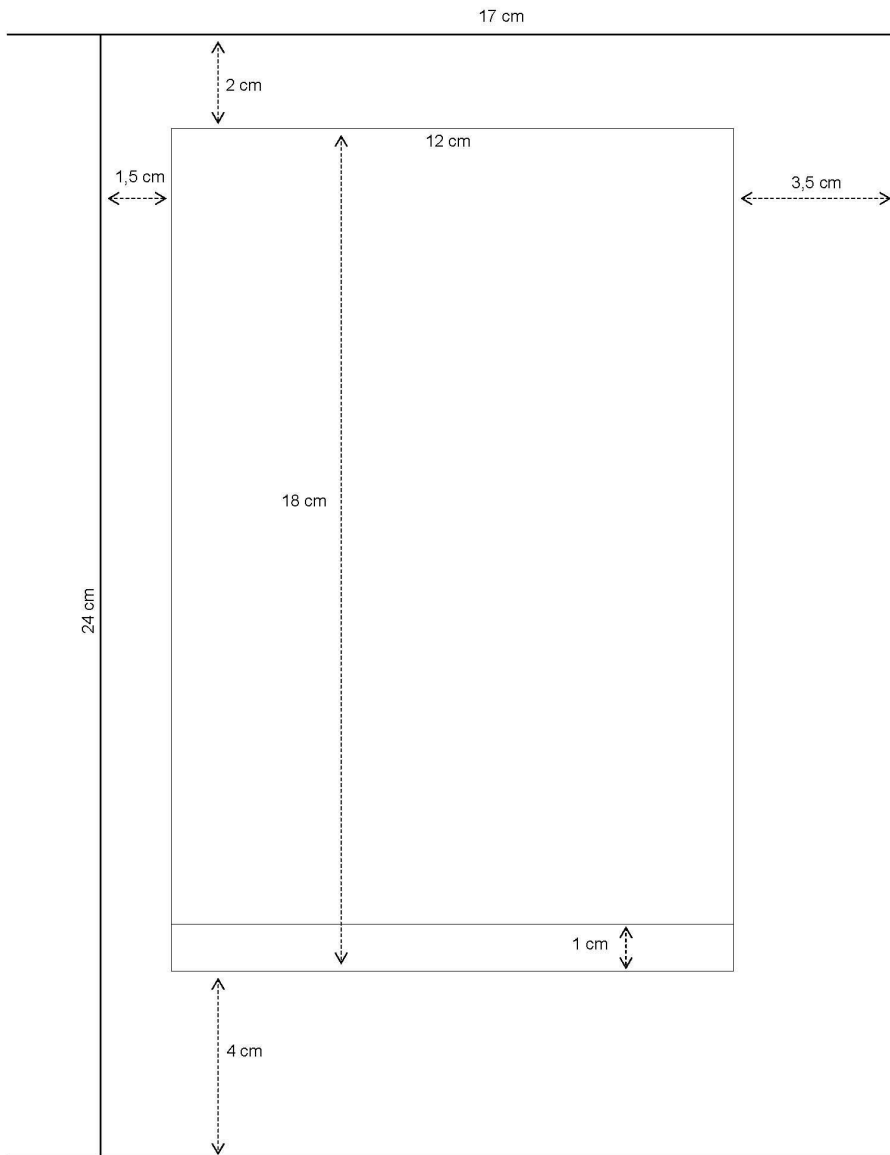

FIGURA 1.3 bis (caixa del text, model A, pàgina ímparell)

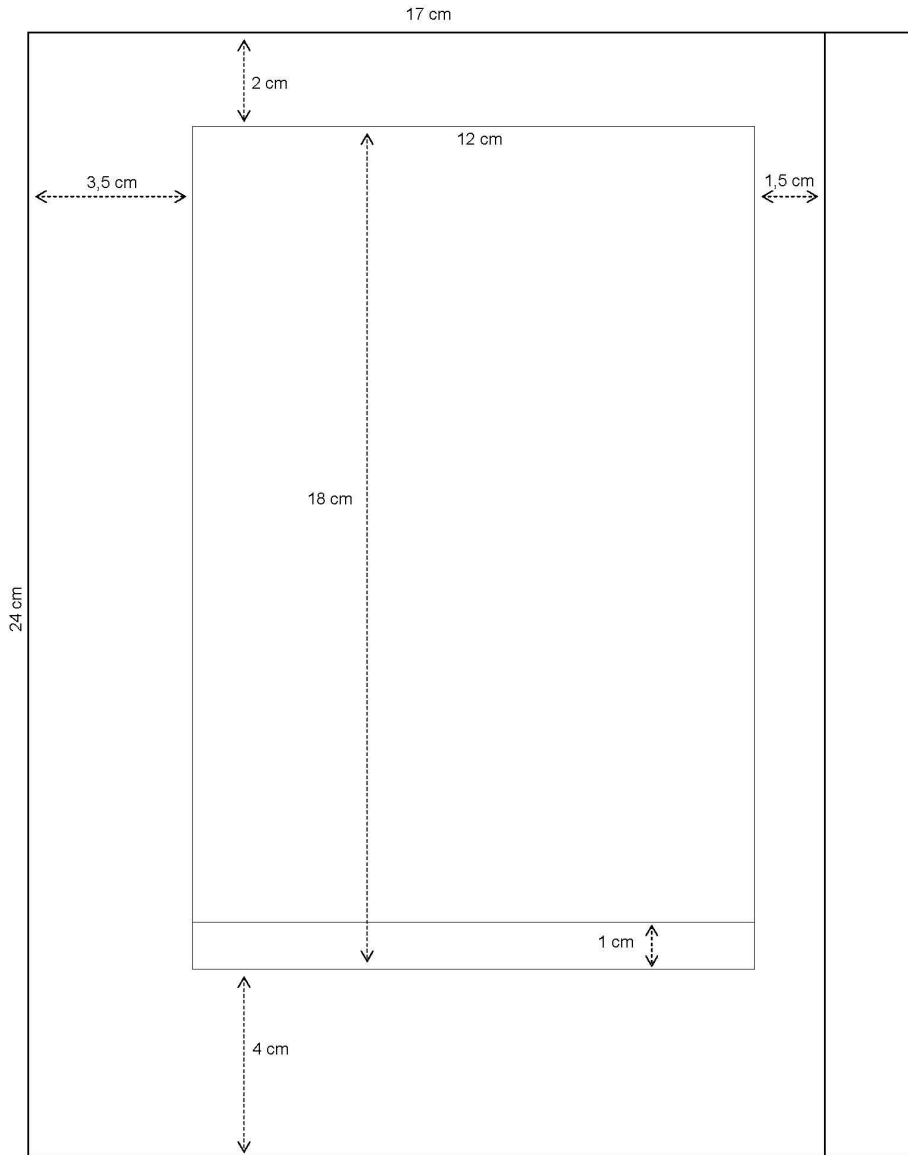

FIGURA 1.3 bis (caixa del text, model A, pàgina parell)

contingut del llibre. Fa alguns anys, el professor Germà Colón, amb la seva habitual perspicàcia, sentenciava que «este libro es más citado que leído: pese a todas las censuras de que ha sido objeto, tiene aún gran valor, pues su autor poseía un envidiable conocimiento de la situación lingüística de toda la Romania, en especial de Italia y Francia, del que carecen muchos de sus críticos».

Si *Das Katalanische*⁵ ha restat bastant al marge dels nostres repertoris bibliogràfics habituals, cal assenyalar que encara és més gran el desconeixement que es té entre nosaltres de la biografia científica i acadèmica de l'autor. És un fet bastant normal, que no es limita en absolut a la història de Meyer-Lübke, sinó que abasta gairebé la totalitat dels grans noms de la lingüística romànica. Amb prou feines trobarem avui titulats de les nostres universitats amb una informació suficient sobre Hugo Schuchardt, Walther von Wartburg, Jules Gilliéron, Jakob Jud o Benvenuto Terracini: són noms que només apareixen pronunciats, a casa nostra, en algun curs de doctorat d'algun any acadèmic.

Resulta obvi, doncs, que un estudi dels contextos no pot eludir una mínima sistematització d'aquelles dades més ràpidament espigolables sobre la vida científica de l'autor. Meyer-Lübke continua sent un gran desconegut entre nosaltres, fins al punt que les enciclopèdies més prestigioses i generoses, en assignar-li no més d'un terç de columna, no acostumen a fer més que assenyalar les seves obres més generals.⁶

Wilhelm Meyer-Lübke va néixer l'any 1861 a Dübendorf, un petit poble suís del cantó de Zuric, molt prop de la capital. A Zuric mateix va estudiar indoeuropeística i romanística amb Schweizer-Sidler, estudis que després prosseguiria a Berlín, amb Johannes Schmidt primer i amb Adolf Tobler després. Va estudiar finalment a París, on fou mestre seu el no menys famós Gaston Paris.⁷

5. Tot i que el present treball ofereix també el text íntegre del llibre en la seva traducció catalana, considerem que no hi ha cap problema a continuar la tradició d'anomenar-lo amb el seu nom original: *Das Katalanische*.

6. Un cas curiós, digne de menció, és el de la *Gran enciclopèdia catalana* (ed. 1977, vol. x, p. 44) —que, en qualsevol cas, no dedica al nostre autor més espai que les altres. La particularitat de l'article *Meyer-Lübke* d'aquesta enciclopèdia rau en la gran part de l'espai que dedica a glossar la significació del *Katalanische*, que només troba paral·lel parcial en l'article corresponent de l'enciclopèdia (*cielòpia*) d'Espasa. Ens sembla molt equilibrat, per contra, l'article de la *Nueva enciclopedia Larousse* (ed. 1981, vol. vii, p. 6519), ja que parla també dels mestres del nostre autor i de la seva vida acadèmica, de la seva metodologia i dels seus propòsits.

7. Recordem que Gaston Paris va participar en la famosa polèmica de finals del segle passat sobre l'existència o no dels dialectes (arran de la publicació dels *Schizzi franco-provenzali* d'Ascoli). Curiosament, Paris va posar-se de la banda de Paul Meyer, partidari de la inexistència de límits dialectals o d'àmetre que es tracta de límits ficticis i arbitraris, existents en la nostra ment més que no pas en la realitat. És remarcable, precisament, que Meyer-Lübke fos deixeble d'un home amb unes idees tan modernes com aquestes. Recordem també que el nom de Gaston Paris, associat a aquesta famosa polèmica, apareix citat per Meyer-Lübke en el pròleg mateix de *Das Katalanische*. Veg. els materials de la polèmica a Rom, iv (1875), p. 294-296, AGILL, ii.

Dels temps d'estudi a Berlín amb Tobler cal esmentar la seva tesi doctoral, escrita als vint-i-dos anys, sobre *Die Schicksale des lateinischen Neutrums im Romanischen* («Els destins del neutre llatí en romànic»), el primer treball que estudia el pas del neutre a masculí/femení, i l'atribueix a la terminació particular d'una sèrie de mots. L'any 1884, amb vint-i-tres anys, va ser nomenat professor universitari a Zuric, ocupació que no va durar gaire: l'any següent va substituir Gaston Paris, per desig explícit d'aquest, a l'École des Hautes-Études com a especialista en llatí vulgar —arran de la lectura per part de Paris de la tesi esmentada més amunt. D'aquells anys procedeixen alguns treballs ja importants, com els dedicats a la gramàtica històrica del grec modern, l'itàlic, l'albanès i el llatí, tots ells per al *Grundriß* de Gröber (escrits entre 1885-1886 i publicats en 1889). El 1885 és l'any, també, d'un conegut estudi sobre «La història de l'infinitiu en romanès» («Zur Geschichte des Infinitivs im Rumanischen», publicat dins les *Tobler-Abhandlungen*). A la primavera de 1887, amb només vint-i-sis anys, va ser cridat a impartir classes a Jena, universitat que durant decennis havia estat el centre neuràlgic de la intel·lectualitat alemanya.⁸ Tres anys més tard tornava a traslladar-se, aquesta vegada a Viena, on exerciria la part més important del seu magisteri. D'aquella època són els seus primers llibres, tots ells fonamentals: el primer volum —la fonètica— de la *Grammatik der romanischen Sprachen* (Leipzig, 1890-1902)⁹ i la *Italienische Grammatik* (Leipzig, 1890).¹⁰ Abans d'acabar el segle, publicarà els volums restants de la gramàtica romànica: la *Romanische Formenlehre* («Morfologia romànica», 1894) i la *Romanische Syntax* («Sintaxi romànica», 1899). El volum iv de la *Grammatik* (el *Register*) s'edità en 1901. També de 1901 data la primera edició de la *Einführung in die romanische Sprachwissenschaft* («Introducció a la lingüística romànica»),¹¹ llibre clàssic que, com assenyala Alwin Kuhn,¹² «no és cap introducció per a principiants, sinó més aviat una sistematització de la

(1876), p. 385-395; Rom, v (1876), p. 505-506; *Revue des Patois Gallo-romans*, II (1888), p. 161-175. Un bon resum dels arguments es pot trobar en el llibre de A. VÁZQUEZ, *Historia, problemas y métodos de la lingüística románica*, Barcelona, 1988, p. 81-93 (esp. p. 19, p. 88-93).

8. Els noms de Fichte, Schelling, Goethe, Hegel, etc., no necessiten cap comentari.

9. Traduïda al francès a Paris, 1880-1906, en quatre volums.

10. Trad. it. de M. Bartoli i G. Braun, Torí, 1901, «molto ridotta nel materiale dialettale» segons C. TAGLIAVINI, *Le origine delle lingue neolatine* (Bologna, 6a ed., 1982, p. 21). La 3a ed. (Torí, 1936), segons el mateix autor, «con modificazioni notevoli del Bartoli che ne hanno alterato il primitivo disegno» (ibid.).

11. Altres edicions, Heidelberg, 1910 i 1920, amb moltes modificacions. Trad. esp. d'Américo Castro, *Introducción a la lingüística románica*, Madrid, 1926. Aquesta curiosa traducció, per una banda fa més legible l'original (amb la seva reestructuració del text i les seves novetats tipogràfiques); però, per altra banda, afegeix nombrosíssimes complecions i comentaris del traductor entre parèntesis quadrats dins el cos del mateix text. Cosa que, si bé fa més manejable el llibre, el farceix de fragments i afegitons sovint impropis i molestos. Hauria estat més correcta una traducció amb comentaris en notes finals o en un estudi introductori.

12. *ZrPh*, LVII (1937), p. 778-784. La citació, que traduïm de l'alemany, es troba a la p. 780.

FIGURES 1.4 (foliació), 1.5.1 (tipus general, text seguit, pàgina imparell) i 1.5.6 (notes)

contingut del llibre. Fa alguns anys, el professor Germà Colón, amb la seva habitual perspicàcia, sentenciava que «este libro es más citado que leído: pese a todas las censuras de que ha sido objeto, tiene aún gran valor, pues su autor poseía un envidiable conocimiento de la situación lingüística de toda la Rumania, en especial de Italia y Francia, del que carecen muchos de sus críticos».

Si *Das Katalanische*⁵ ha restat bastant al marge dels nostres repertoris bibliogràfics habituals, cal assenyalar que encara és més gran el desconeixement que es té entre nosaltres de la biografia científica i acadèmica de l'autor. És un fet bastant normal, que no es limita en absolut a la història de Meyer-Lübke, sinó que abasta gairebé la totalitat dels grans noms de la lingüística romànica. Amb prou feines trobarem avui titulats de les nostres universitats amb una informació suficient sobre Hugo Schuchardt, Walther von Wartburg, Jules Gilliéron, Jakob Jud o Benvenuto Terracini: són noms que només apareixen pronunciats, a casa nostra, en algun curset de doctorat d'algun any acadèmic.

Resulta obvi, doncs, que un estudi dels contextos no pot eludir una mínima sistematització d'aquelles dades més ràpidament espigolables sobre la vida científica de l'autor. Meyer-Lübke continua sent un gran desconegut entre nosaltres, fins al punt que les enciclopèdies més prestigioses i generoses, en assignar-li no més d'un terç de columna, no acostumen a fer més que assenyalar les seves obres més generals.⁶

Wilhelm Meyer-Lübke va néixer l'any 1861 a Dübendorf, un petit poble suís del cantó de Zuric, molt prop de la capital. A Zuric mateix va estudiar indoeuropeística i romanística amb Schweizer-Sidler, estudis que després va prosseguir a Berlín, amb Johannes Schmidt primer i amb Adolf Tobler després.

5. Tot i que el present treball ofereix també el text íntegre del llibre en la seva traducció catalana, considerem que no hi ha cap problema a continuar la tradició d'anomenar-lo amb el seu nom original: *Das Katalanische*.

6. Un cas curiós, digne de menció, és el de la *Gran enciclopèdia catalana* (ed. 1977, vol. x, p. 44) — que, en qualsevol cas, no dedica al nostre autor més espai que les altres. La particularitat de l'article *Meyer-Lübke* d'aquesta enciclopèdia rau en la gran part de l'espai que dedica a glossar la significació del *Katalanische*, que només troba paral·lel parcial en l'article corresponent de l'enciclopèdia (*cidòpia*) d'Espasa. Ens sembla molt equilibrat, per contra, l'article de la *Nueva enciclopedia Larousse* (ed. 1981, vol. vii, p. 659), ja que parla també dels mestres del nostre autor i de la seva vida acadèmica, de la seva metodologia i dels seus propòsits.

Va estudiar finalment a París, on fou mestre seu el no menys famós Gaston Paris.⁷ Dels temps d'estudi a Berlín amb Tobler cal esmentar la seva tesi doctoral, escrita als vint-i-dos anys, sobre *Die Schicksale des lateinischen Neutrums im Romanischen* («Els destins del neutre llatí en romànic»), el primer treball que estudia el pas del neutre a masculí/femení, i l'atribueix a la terminació particular d'una sèrie de mots. L'any 1884, amb vint-i-tres anys, va ser nomenat professor universitari a Zuric, ocupació que no va durar gaire: l'any següent va substituir Gaston Paris, per desig explícit d'aquest, a l'École des Hautes-Études com a especialista en llatí vulgar —arran de la lectura per part de Paris de la tesi esmentada més amunt. D'aquells anys procedeixen alguns treballs ja importants, com els dedicats a la gramàtica històrica del grec modern, l'itàlic, l'albanès i el llatí, tots ells per al *Grundriß* de Gröber (escrits entre 1885-1886 i publicats en 1889). El 1885 és l'any, també, d'un conegut estudi sobre «La història de l'infinitiu en romanès» («Zur Geschichte des Infinitivs im Rumanischen», publicat dins les *Tobler-Abhandlungen*). A la primavera de 1887, amb només vint-i-sis anys, va ser cridat a impartir classes a Jena, universitat que durant decenniis havia estat el centre neuràlgic de la intel·lectualitat alemanya.⁸ Tres anys més tard tornava a traslladar-se, aquesta vegada a Viena, on exerciria la part més important del seu magisteri. D'aquella època són els seus primers llibres, tots ells fonamentals: el primer volum —la fonètica— de la *Grammatik der romanischen Sprachen* (Leipzig, 1890-1902)⁹ i la *Italienische Grammatik* (Leipzig, 1890). Abans d'acabar el segle, publicarà els volums restants de la gramàtica

7. Recordem que Gaston Paris va participar en la famosa polèmica de finals del segle passat sobre l'existència o no dels dialectes (arran de la publicació dels *Schizzi franco-provenzali* d'Ascoli). Curiosament, Paris va posar-se de la banda de Paul Meyer, partidari de la inexistència de límits dialectals o d'admetre que es tracta de límits ficticis i arbitraris, existents en la nostra ment més que no pas en la realitat. És remarcable, precisament, que Meyer-Lübke fos deixeble d'un home amb unes idees tan modernes com aquestes. Recordem també que el nom de Gaston Paris, associat a aquesta famosa polèmica, apareix citat per Meyer-Lübke en el pròleg mateix de *Das Katalanische*. Veg. els materials de la polèmica a Rom, IV (1875), p. 294-296; AGIt, II (1876), p. 385-395; Rom, V (1876), p. 505-506; *Revue des Patois Gallo-romans*, II (1888), p. 161-175. Un bon resum dels arguments es pot trobar en el llibre de A. VÁRVARO, *Historia, problemas y métodos de la lingüística románica*, Barcelona, 1988, p. 81-93 (esp. § 19, p. 88-93).

8. Els noms de Fichte, Schelling, Goethe, Hegel, etc., no necessiten cap comentari.

9. Traduïda al francès a París, 1880-1906, en quatre volums.

FIGURA 1. Monument a Joaquim Balcells i a Wilhelm Meyer-Lübke, a Alforja.

Aquesta manera de raonar ja ens és coneguda de paràgrafs anteriors. Efectivament, llegint aquests fragments hom recorda aquella línia discursiva que, com hem vist, parteix d'un període de llengua comuna catalanoprovençal però admet una posterior independització per part del català (fig. 1).

Aquesta és la síntesi que sembla més escaient, després d'analitzar la «qüestió conceptual» en tot el seu abast. Això ens fa situar el tòpic assenyalat al principi en el lloc adient. Potser algun dia sigui possible de saber fins a quin punt influïren, en aquest sentit, el viatge de l'autor a Catalunya (ja esmentat més amunt) i la gran ampliació dels seus coneixements al voltant de la literatura medieval en català (fruit de l'eufòria editora dels nostres erudits a principi de segle). En qualsevol cas, trobem novament el Meyer-Lübke sintetitzador i eclèctic: entre

TABLA 3

<i>espanyol</i>	<i>català</i>	<i>provençal</i>
assentar	asseure	aseire
atreverse	gosa	ga uza
bailar	ballar	balar
buscar	cercar	cercar
callar	callar	tazer

FIGURES 1.4 (foliació) i 1.5.4 (peus i encapçalaments d'il·lustració o de quadre)

FIGURA 1. Monument a Joaquim Balcells i a Wilhelm Meyer-Lübke, a Alforja.

Aquesta manera de raonar ja ens és coneguda de paràgrafs anteriors. Efectivament, llegint aquests fragments hom recorda aquella línia discursiva que, com hem vist, parteix d'un període de llengua comuna catalanoprovençal però admet una posterior independització per part del català (fig. 1).

Aquesta és la síntesi que sembla més escaient, després d'analitzar la «qüestió conceptual» en tot el seu abast. Això ens fa situar el tòpic assenyalat al principi en el lloc adient. Potser algun dia sigui possible de saber fins a quin punt influeixen, en aquest sentit, el viatge de l'autor a Catalunya (ja esmentat més

TAULA 3

<i>espanyol</i>	<i>català</i>	<i>provençal</i>
assentar	asseure	aseire
atreverse	gosar	gauzar
bailar	ballar	balat
buscar	cercar	cercar
callar	callar	tazer

3. Apèndixs

3.1. DIGRESSIONS COMPLEMENTÀRIES I NOTES BREUS SOBRE ALTRES ASPECTES DE *DAS KATALANISCHE*

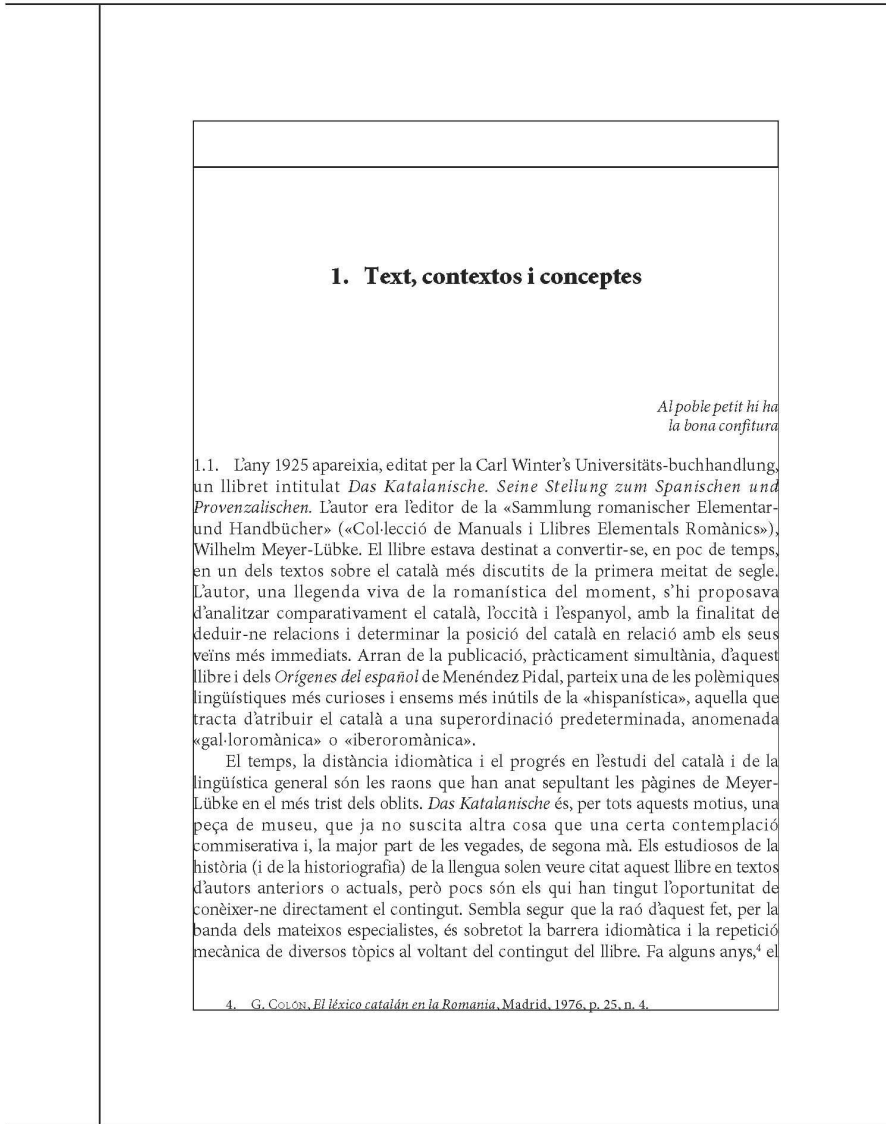
La finalitat d'aquestes pàgines finals és, només, d'oferir algunes dades i consideracions útils per enfocar la lectura de *Das Katalanische*. Del *Katalanische* s'ha parlat molt des del moment en què sortí publicat, i la bibliografia més important és sobrerament coneguda i accessible a tothom. Tractar simplement de repetir el que ja ha estat dit, seria, per la nostra banda, un abús, una pèrdua d'esforços i un exercici inútil de fals i fàcil virtuosisme erudit. Per tant, i com un senzill complement de l'estudi precedent, apuntarem diverses qüestions que resulten interessants per entendre les condicions de la producció i recepció d'aquest text.

Per al qui s'introdueix en els arguments de la polèmica sobre la subagrupació romànica del català, potser la millor visió sintètica d'aquesta polèmica sigui el capítol corresponent de la *Gramàtica històrica del català* d'A. M. Badia i Margarit.¹¹² Són pàgines que representen amb bastant exactitud la informació que sol circular als Països Catalans entre els cercles d'estudiosos de la llengua, i s'hi pot trobar una imatge bastant clara de les línies discursives per on va transitar aquella intensa batussa teoricolingüística.

Però hi ha una cosa que no han observat els qui han resumit la qüestió, ni tan sols Badia; efectivament, hem vist que amb *Das Katalanische* Meyer-Lübke admet la consideració separada de català i occità, i és clarament cert que situa el català dins l'òrbita del sistema gal·loromànic. Però cal remarcar que, ni tan sols en el cas d'haver acceptat la major part dels arguments de Menéndez Pidal, Meyer-Lübke no hauria pogut arribar sinó a aquesta conclusió. És a dir: les grans obres d'aquest autor, des de la *Grammatik* fins a l'*Einführung*, van repetir amb veu tronadora, en

¹¹² § 3, p. 6-12.

FIGURES 1.5.1 (tipus general), 1.5.2 (títols i subtítols) i 1.6 (començament de capítol, model A)

FIGURES 1.5.1 (tipus general), 1.5.2 (títols i subtítols) i 1.6 (començament de capítol, model B)

3. Apèndixs

3.1. DIGRESSIONS COMPLEMENTÀRIES I NOTES BREUS SOBRE ALTRES ASPECTES DE *DAS KATALANISCHE*

LA finalitat d'aquestes pàgines finals és, només, d'oferir algunes dades i consideracions útils per enfocar la lectura de *Das Katalanische*. Del *Katalanische* s'ha parlat molt des del moment en què sortí publicat, i la bibliografia més important és sobrerament coneguda i accessible a tothom. Tractar simplement de repetir el que ja ha estat dit, seria, per la nostra banda, un abús, una pèrdua d'esforços i un exercici inútil de fals i fàcil virtuosisme erudit. Per tant, i com un senzill complement de l'estudi precedent, apuntarem diverses qüestions que resulten interessants per entendre les condicions de la producció i recepció d'aquest text.

Per al quí s'introdueix en els arguments de la polèmica sobre la subagrupació romànica del català, potser la millor visió sintètica d'aquesta polèmica sigui el capítol corresponent de la *Gramàtica històrica del català* d'A. M. Badia i Margarit.¹¹² Són pàgines que representen amb bastant exactitud la informació que sol circular als Països Catalans entre els cercles d'estudiosos de la llengua, i s'hi pot trobar

¹¹² § 3 p. 6-12.

FIGURES 1.5.1 bis (tipus general), 1.5.2 bis (títols i subtítols) i 1.6 bis (començament de capítol, model A)

1. Text, contextos i conceptes

*Al poble petit hi ha
la bona confitura*

El temps, la distància idiomàtica i el progrés en l'estudi del català i de la lingüística general són les raons que han anat sepultant les pàgines de Meyer-Lübke en el més trist dels oblits. *Das Katalanische* és, per tots aquests motius, una peça de museu, que ja no suscita altra cosa que una certa contemplació commiserativa i, la major part de les vegades, de segona mà. Els estudiosos de la història (i de la historiografia) de la llengua solen veure citat aquest llibre en textos d'autors anteriors o actuals, però pocs són els qui han tingut l'oportunitat de conèixer-ne directament el contingut. Sembla segur que la raó d'aquest fet, per la banda dels mateixos especialistes, és sobretot la barrera idiomàtica i la repetició mecànica de diversos tòpics al voltant del contingut del llibre. Fa alguns anys,⁴ el professor Germà Colón, amb la seva habitual perspicàcia, sentenciava que «este libro es más citado que leído: pese a todas las censuras de que ha sido objeto, tiene aún gran valor, pues su autor poseía un envidiable conocimiento de la situación lingüística de toda la Romania, en especial de Italia y Francia, del que carecen muchos de sus críticos».

Si *Das Katalanische* ha restat bastant al marge dels nostres repertoris bibliogràfics habituals, cal assenyalar que encara és més gran el desconeixe-

4. G. COLÓN, *El léxico catalán en la Romania*, Madrid, 1976, p. 25, n. 4.

FIGURES 1.5.1 bis (tipus general), 1.5.2 bis (títols i subtítols) i 1.6 bis (començament de capítol, model B)

Aquesta manera de raonar ja ens és coneguda de paràgrafs anteriors. Efectivament, llegint aquests fragments hom recorda aquella línia discursiva que, com hem vist, parteix d'un període de llengua comuna catalanoprovençal però admet una posterior independització per part del català. Era més o menys el que deien Milà i Fontanals, Saroihandy, Bourciez i Anglade. Podem trobar en el *Katalanische* fragments més explícits en aquest sentit? Certament: la següent cita, tretada del § 160, és la clau de volta que ens resumeix tota aquesta qüestió, integrant i donant coherència als exemples *j' a m'*:

Aquesta diferència etnològica constitueix el fonament de la separació del català i el provençal. No pas, per descomptat, en la manera en què es faria valer algunes peculiaritats lingüístiques del català originades en els hàbits lingüístics de la població preromana no celta. Perquè el que divideix ambdós idiomes romànics són fenòmens més moderns. [...] La base etnològicament diferent només implica que la relació és menys estreta i que, així, una diferenciació tot just iniciada no va ser ofegada en el seu germen, sinó que segueix desenvolupant-se quan es donen condicions externes més favorables. Aquest és el cas, efectivament, i també Salow ho considera així.

La posició de Meyer-Lübke respecte de la independència del català ha estat, al llarg del llibre, moderada fins a l'ambigüitat, però el rerefons se'n fa, finalment, clar: per a ell, català i occità són idiomes romànics suficientment separats com per tenir el mateix rang; malgrat això, hem de partir d'una unitat lingüística anterior entre ambdós territoris, una certa homogeneïtat estructural que es veu esquarterada més tard per fenòmens diversos (innovacions catalanes, sobretot); aquesta separació posterior entre català i occità troba un factor concomitant —no pas una causa o origen— en la diversitat de condicions demogràfiques i historicopolítiques que separen ambdós àmbits. I finalment, és clar, el parentiu més estret entre català i occità prové d'un diàlecte llatínovulgar compartit, la «gal·loromanità».

Josep lor va dir que queron.
 los draps geteron del pairol
 et meron los en micg del sol,
 volgron los a Josep mostrar
 e.l tenheire va regardar
 et estet fort miravilhas
 cant vit los draps d'aitals colors
 que re del mont non sofranhia

Aquesta és la síntesi que sembla més escaient, després d'analitzar la «qüestió conceptual» en tot el seu abast. Això ens fa situar el tòpic assenyalat al principi

FIGURES 1.5.3 (citacions textuais)

Bibliografia

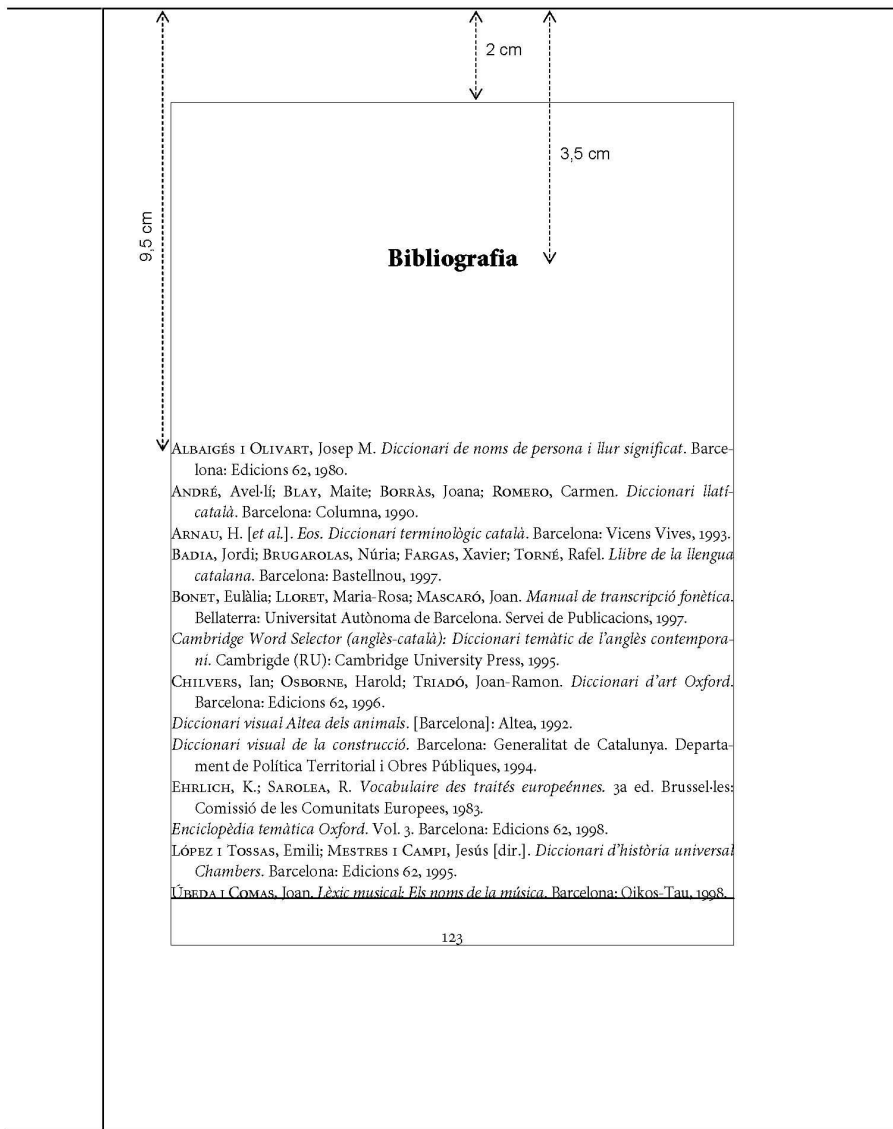
- ALBAIGÉS I OLIVART, Josep M. *Diccionari de noms de persona i llur significat*. Barcelona: Edicions 62, 1980.
- ANDRÉ, Avel·lí; BLAY, Maite; BORRÀS, Joana; ROMERO, Carmen. *Diccionari llatí-català*. Barcelona: Columna, 1990.
- ARNAU, H. [et al.]. *Eos. Diccionari terminològic català*. Barcelona: Vicens Vives, 1993.
- BADIA, Jordi; BRUGAROLAS, Núria; FARGAS, Xavier; TORNÉ, Rafel. *Llibre de la llengua catalana*. Barcelona: Bastellnou, 1997.
- BONET, Eulàlia; LLORET, Maria-Rosa; MASCARÓ, Joan. *Manual de transcripció fonètica*. Bellaterra: Universitat Autònoma de Barcelona. Servei de Publicacions, 1997.
- Cambridge Word Selector (anglès-català): Diccionari temàtic de l'anglès contemporani*. Cambridge (RU): Cambridge University Press, 1995.
- CHILVERS, Ian; OSBORNE, Harold; TRIADÓ, Joan-Ramon. *Diccionari d'art Oxford*. Barcelona: Edicions 62, 1996.
- Diccionari visual Altea dels animals*. [Barcelona]: Altea, 1992.
- Diccionari visual de la construcció*. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Política Territorial i Obres Públiques, 1994.
- EHRlich, K.; SAROLEA, R. *Vocabulaire des traités européennes*. 3a ed. Brussel·les: Comissió de les Comunitats Europees, 1983.
- Enciclopèdia temàtica Oxford*. Vol. 3. Barcelona: Edicions 62, 1998.
- LÓPEZ I TOSSAS, Emili; MESTRES I CAMPI, Jesús [dir.]. *Diccionari d'història universal Chambers*. Barcelona: Edicions 62, 1995.
- MARTÍNEZ DE SOUSA, José. *Diccionario de ortografía técnica*. Madrid: Fundación Germán Sánchez Ruipérez, 1987.
- *Diccionario de redacción y estilo*. Madrid: Pirámide, 1993.
- SANZ I PINYOL, Glòria; FRASER, Alba. *Manual de comunicacions escrites a l'empresa*. Barcelona: Graó, 1998.
- ÚBEDA I COMAS, Joan. *Lèxic musical: Els noms de la música*. Barcelona: Oikos-Tau, 1998.
- VERGER I ARCE, Guillem; GIL SANCHIS, Oriol [coord.]. *Diccionari visual Duden*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 1994.
- WEIDENFELH, Werner; WESSELS, Wolfgang [ed.]. *Europa de la A a la Z. Diccionari de la*

FIGURES 1.5.7 (bibliografia) i 3.1 (bibliografia general de l'obra, model A)

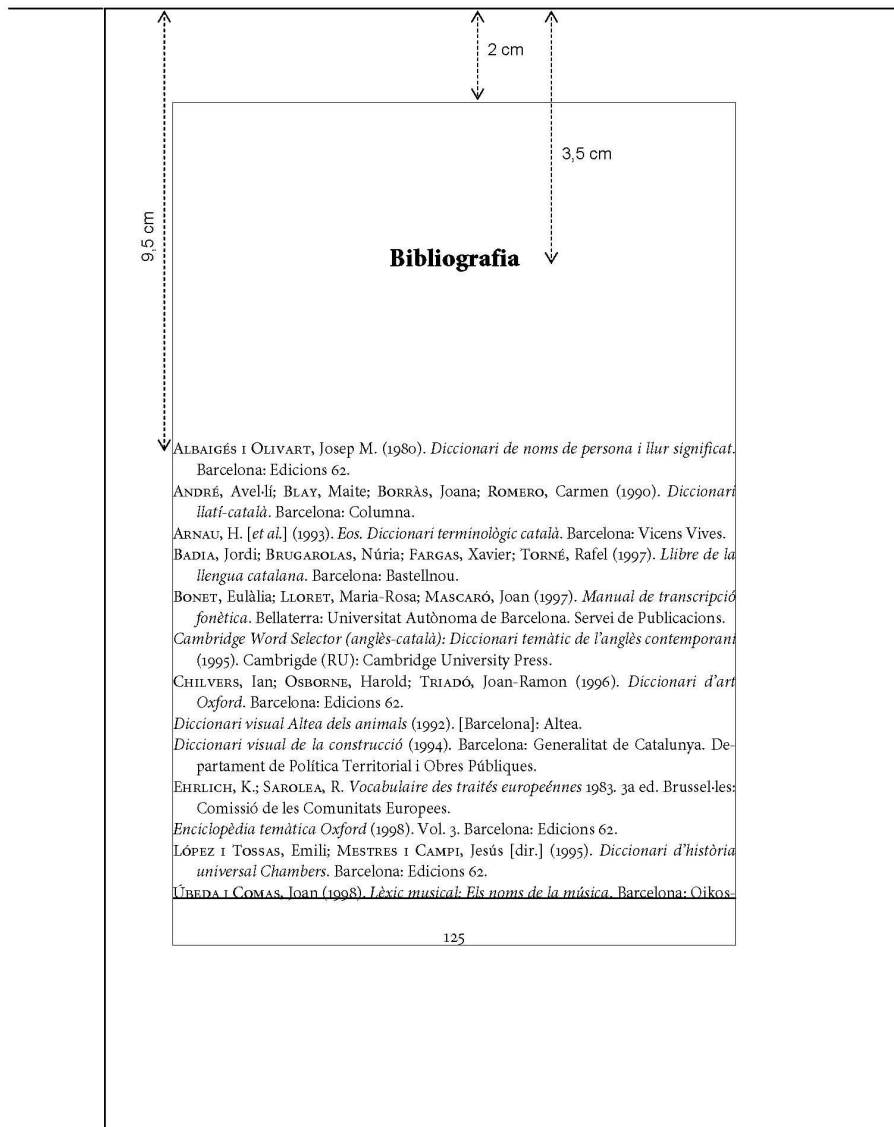
Bibliografia

- ALBAIGÉS I OLIVART, Josep M. (1980). *Diccionari de noms de persona i llur significat*. Barcelona: Edicions 62.
- ANDRÉ, Avel·lí; BLAY, Maite; BORRÀS, Joana; ROMERO, Carmen (1990). *Diccionari itali-català*. Barcelona: Columna.
- ARNAU, H. [et al.] (1993). *Eos. Diccionari terminològic català*. Barcelona: Vicens Vives.
- BADIA, Jordi; BRUGAROLAS, Núria; FARGAS, Xavier; TORNÉ, Rafel (1997). *Llibre de la llengua catalana*. Barcelona: Bastellnou.
- BONET, Eulàlia; LLORET, Maria-Rosa; MASCARÓ, Joan (1997). *Manual de transcripció fonètica*. Bellaterra: Universitat Autònoma de Barcelona. Servei de Publicacions.
- Cambridge Word Selector (anglès-català): *Diccionari temàtic de l'anglès contemporani* (1995). Cambridge (RU): Cambridge University Press.
- CHILVERS, Ian; OSBORNE, Harold; TRIADÓ, Joan-Ramon (1996). *Diccionari d'art Oxford*. Barcelona: Edicions 62.
- Diccionari visual Altea dels animals* (1992). [Barcelona]: Altea.
- Diccionari visual de la construcció* (1994). Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Política Territorial i Obres Públiques.
- EHRlich, K.; SAROLEA, R. *Vocabulaire des traités européens* 1983. 3a ed. Brussel·les: Comissió de les Comunitats Europees.
- Enciclopèdia temàtica Oxford* (1998). Vol. 3. Barcelona: Edicions 62.
- LÓPEZ I TOSSAS, Emili; MESTRES I CAMPI, Jesús [dir.] (1995). *Diccionari d'història universal Chambers*. Barcelona: Edicions 62.
- MARTÍNEZ DE SOUSA, José. *Diccionario de ortografía técnica* (1987). Madrid: Fundación Germán Sánchez Ruipérez.
- (1993). *Diccionario de redacción y estilo*. Madrid: Pirámide.
- SANZ I PINYOL, Glòria; FRASER, Alba (1998). *Manual de comunicacions escrites a l'empresa*. Barcelona: Graó.
- ÚBEDA I COMAS, Joan (1998). *Lèxic musical: Els noms de la música*. Barcelona: Oikos-Tau.
- VERGER I ARCE, Guillem; GIL SANCHIS, Oriol [coord.] (1994). *Diccionari visual Duden*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana.
- WEIDENFELH, Werner; WESSELS, Wolfgang [ed.] (1998). *Europa de la A a la Z: Diccionari de*

FIGURES 1.5.7 (bibliografia) i 3.1 (bibliografia general de l'obra, model B)

FIGURES 1.5.7 bis (bibliografia) i 1.3.1. bis (bibliografia general de l'obra, model A)

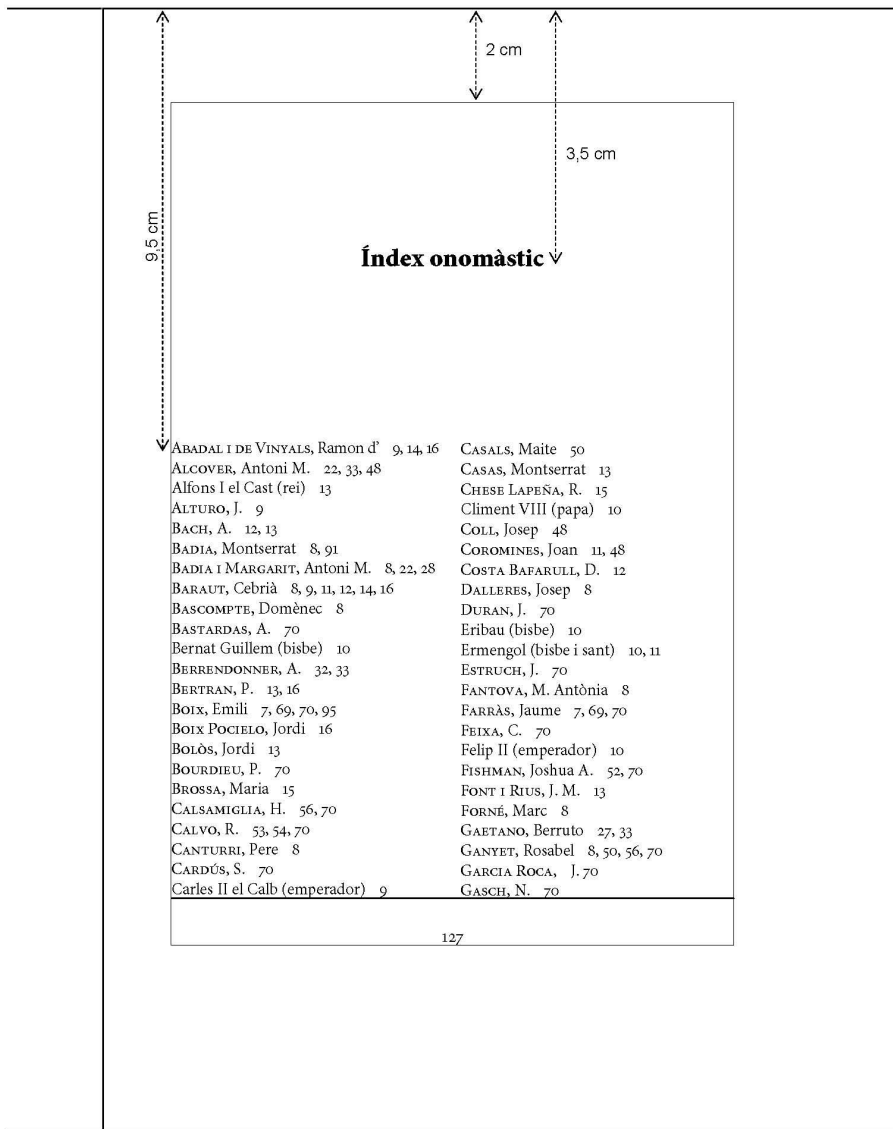

FIGURES 1.5.7 bis (bibliografia) i 3.1. bis (bibliografia general de l'obra, model B)

Índex onomàstic

ÀBADAL I DE VINYALS, Ramon d'	9, 14, 16	DALLERES, Josep	8
ALCOVER, Antoni M.	22, 33, 48	DURAN, J.	70
Alfons I el Cast (rei)	13	Eribau (bisbe)	10
ALTURO, J.	9	Ermengol (bisbe i sant)	10, 11
BACH, A.	12, 13	ESTRUCH, J.	70
BADIA, Montserrat	8, 91	FANTOVA, M. Antònia	8
BADIA I MARGARIT, Antoni M.	8, 22, 28	FARRÀS, Jaume	7, 69, 70
BARAUT, Cebrià	8, 9, 11, 12, 14, 16	FEIXA, C.	70
BASCOMPTE, Domènec	8	Felip II (emperador)	10
BASTARDAS, A.	70	FISHMAN, Joshua A.	52, 70
Bernat Guillem (bisbe)	10	FONT I RIUS, J. M.	13
BERRENDONNER, A.	32, 33	FORNÉ, Marc	8
BERTRAN, P.	13, 16	GAETANO, Berruto	27, 33
Boix, Emili	7, 69, 70, 95	GANYET, Rosabel	8, 50, 56, 70
BOIX POCIELO, Jordi	16	GARCIA ROCA, J.	70
BOLÒS, Jordi	13	GASCH, N.	70
BOURDIEU, P.	70	GUILLAMET, Jordi	50
BROSSA, Maria	15	HAMMER, D.	56, 70
CALSAMIGLIA, H.	56, 70	IGLESIAS COSTA, M.	16
CALVO, R.	53, 54, 70	LASIERRA	16
CANTURRI, Pere	8	LE GUERN, M.	32, 33
CARDÓS, S.	70	LIXFELD, Volker	52, 56, 59, 70
Carles II el Calb (emperador)	9	LLORENS, A.	12
CASALS, Maite	50	Lluís I el Piadós (emperador)	9
CASAS, Montserrat	13	LOZANO, J. M.	70
CHESE LAPEÑA, R.	15	MARCA, Père de	15
Climent VIII (papa)	10	MARÍ, Isidor	70
COLL, Josep	48	MARINA AMAR, Joan Ramon	8, 89
COROMINES, Joan	11, 48	MARQUÈS, Josep M.	9, 12
COSTA BAFARULL, D.	12	MARTÍ, J.	13

FIGURES 1.5.8 (índexs alfabètics) i 3.2 (índexs)

FIGURES 1.5.8 bis (índexs alfabètics) i 1.3.2. bis (índexs)

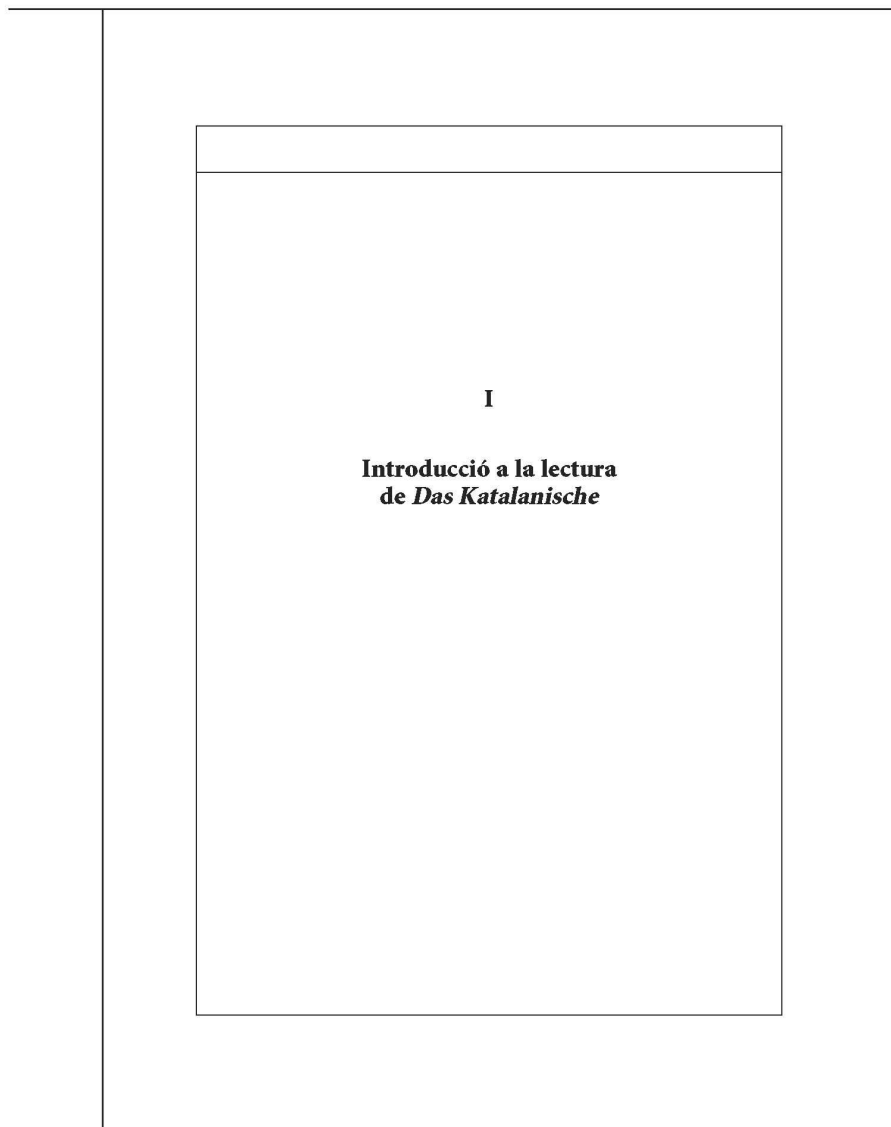

FIGURA 1.6 (començament de capítol, model C)

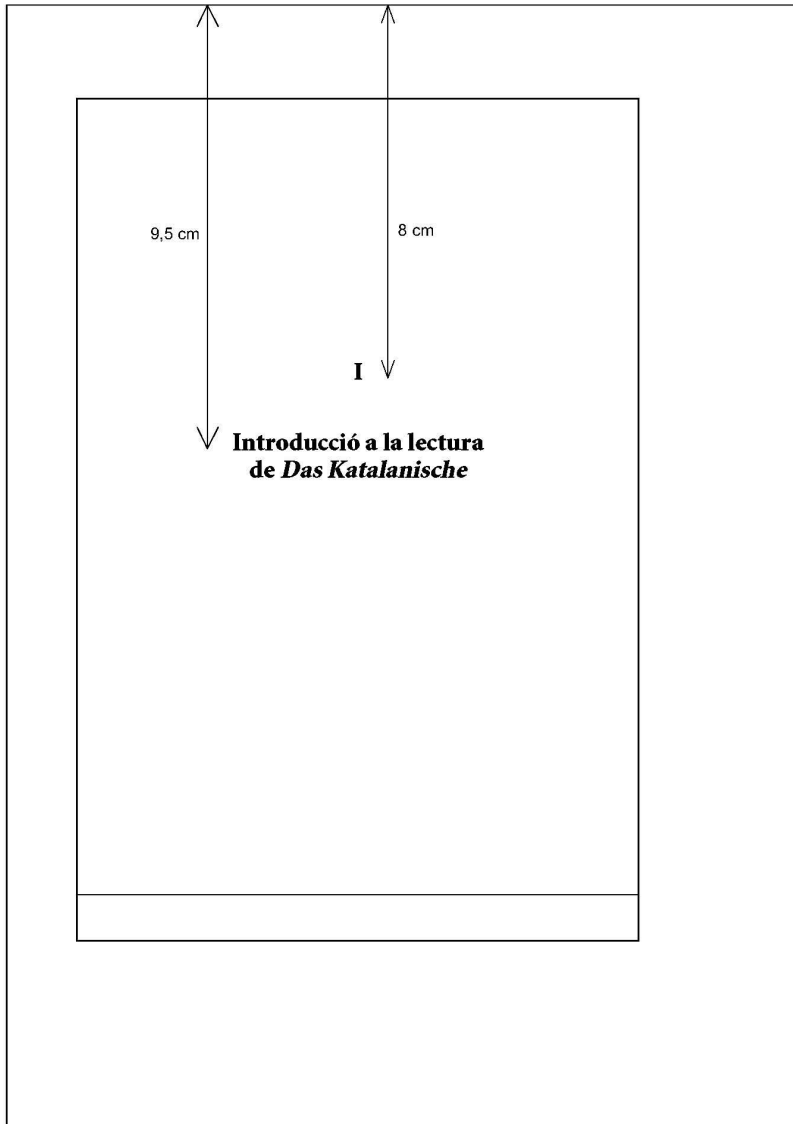

FIGURA 1.6 bis (començament de capítol, model C)

Antoni Febrer i Cardona
Obres gramaticals, I
 Barcelona: Institut d'Estudis Catalans, 2004
 (Biblioteca Filològica; L)

FEDERRATES

<i>Pàgina</i>	<i>Línia</i>	<i>On diu</i>	<i>Ha de dir</i>
contraportadella	13	Volum III	Volum IX
12	39	p. 195	p. 173
15	17	p. 233	p. 206
15	34	p. 236	p. 208
25	28	p. 44	p. 43
25	38	p. 42	p. 41
27	33	p. 101	p. 92
28	25	p. 109	p. 94
28	26	p. 109	p. 94
30	3	p. 231	p. 204
66	19	us	uns
75	34*		Als esculls africàns per els vents repel·lids;
76	5	Èoto	Èolo
76	22-23**		Ab dítxos acertads recrea la partida
78	24-25**		Pensau bè, parlau póc y no engañeu persóna

* Cal afegir, sota aquesta línia, el vers indicat.

** Cal afegir, interpolat entre aquestes dues línies, el vers indicat.

FIGURA 1.7 (fé dèrrates)

Biblioteca de Catalunya. Dades CIP

Associació d'Amics del Professor Antoni M. Badia i Margarit.

Jornada (1a : 2004 : Barcelona)

Els Mètodes en dialectologia : continuïtat o alternativa? : I Jornada de l'Associació d'Amics del Professor Antoni M. Badia i Margarit (Barcelona, 11 de març de 2004). — (Biblioteca filològica ; 52)

Textos en català, italià i castellà. — Bibliografia

ISBN 84-7283-798-X

I. Veny, Joan, ed. II. Institut d'Estudis Catalans III. Títol

1. Dialectologia — Metodologia — Congressos

2. Català — Dialectologia — Metodologia — Congressos

800.87(061.3)

804.99-087(061.3)

L'edició d'aquesta obra
ha estat a cura de Joan Veny,
membre de l'Institut d'Estudis Catalans

© dels autors de les ponències

© 2005, Institut d'Estudis Catalans, per a aquesta edició

Carrer del Carme, 47. 08001 Barcelona

Primera edició: setembre de 2005

Tiratge: 450 exemplars

Text revisat lingüísticament per l'Oficina de Correcció i Assessorament Lingüístics de l'IEC

Compost per Victor Igual, SL

Carrer del Peu de la Creu, 5. 08001 Barcelona

Imprès a Limpergraf, SL

Polígon industrial Can Salvatella. Carrer de Mogoda, 29-31. 08210 Barberà del Vallès

ISBN: 84-7283-798-X

Dipòsit Legal: B. 40692-2005

Són rigorosament prohibides, sense l'autorització escrita dels titulars del *copyright*, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment i suport, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec comercial, la inclusió total o parcial en bases de dades i la consulta a través de xarxa telemàtica o d'Internet. Les infraccions d'aquests drets estan sotmeses a les sancions establertes per les lleis.

FIGURA 2.9 (contraportada o pàgina de crèdits)

<p>Biblioteca de Catalunya. Dades CIP</p> <p>Associació d'Amics del Professor Antoni M. Badia i Margarit. <i>Jornada (1a : 2004 : Barcelona)</i> Els Mètodes en dialectologia : continuïtat o alternativa? : I Jornada de l'Associació d'Amics del Professor Antoni M. Badia i Margarit (Barcelona, 11 de març de 2004). — (Biblioteca filològica : 52) Textos en català, italià i castellà. — Bibliografia ISBN 84-7283-798-X I. Veny, Joan, ed. II. Institut d'Estudis Catalans III. Títol 1. Dialectologia — Metodologia — Congressos 2. Català — Dialectologia — Metodologia — Congressos 800.87(061.3) 804.99-087(061.3)</p>
<p>L'edició d'aquesta obra ha estat a cura de Joan Veny, membre de l'Institut d'Estudis Catalans</p> <p>© dels autors de les ponències © 2005, Institut d'Estudis Catalans, per a aquesta edició Carrer del Carme, 47. 08001 Barcelona</p> <p>Primera edició: setembre de 2005 Tiratge: 450 exemplars</p> <p>Text revisat lingüísticament per l'Oficina de Correcció i Assessorament Lingüístics de l'IEC</p> <p>Compost per Víctor Igual, SL Carrer del Peu de la Creu, 5. 08001 Barcelona</p> <p>Impress a Limpergraf, SL Polígon industrial Can Salvatella. Carrer de Mogoda, 29-31. 08210 Barberà del Vallès</p> <p>ISBN: 84-7283-798-X Dipòsit Legal: B. 40692-2005</p> <p>Són rigorosament prohibides, sense autorització escrita dels titulars del <i>copyright</i>, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment i suport, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec comercial, la inclusió total o parcial en bases de dades i la consulta a través de xarxa telemàtica o d'Internet. Les infraccions d'aquests drets estan sotmeses a les sancions establertes per les lleis.</p>

FIGURES 2.9 bis (contraportada o pàgina de crèdits)

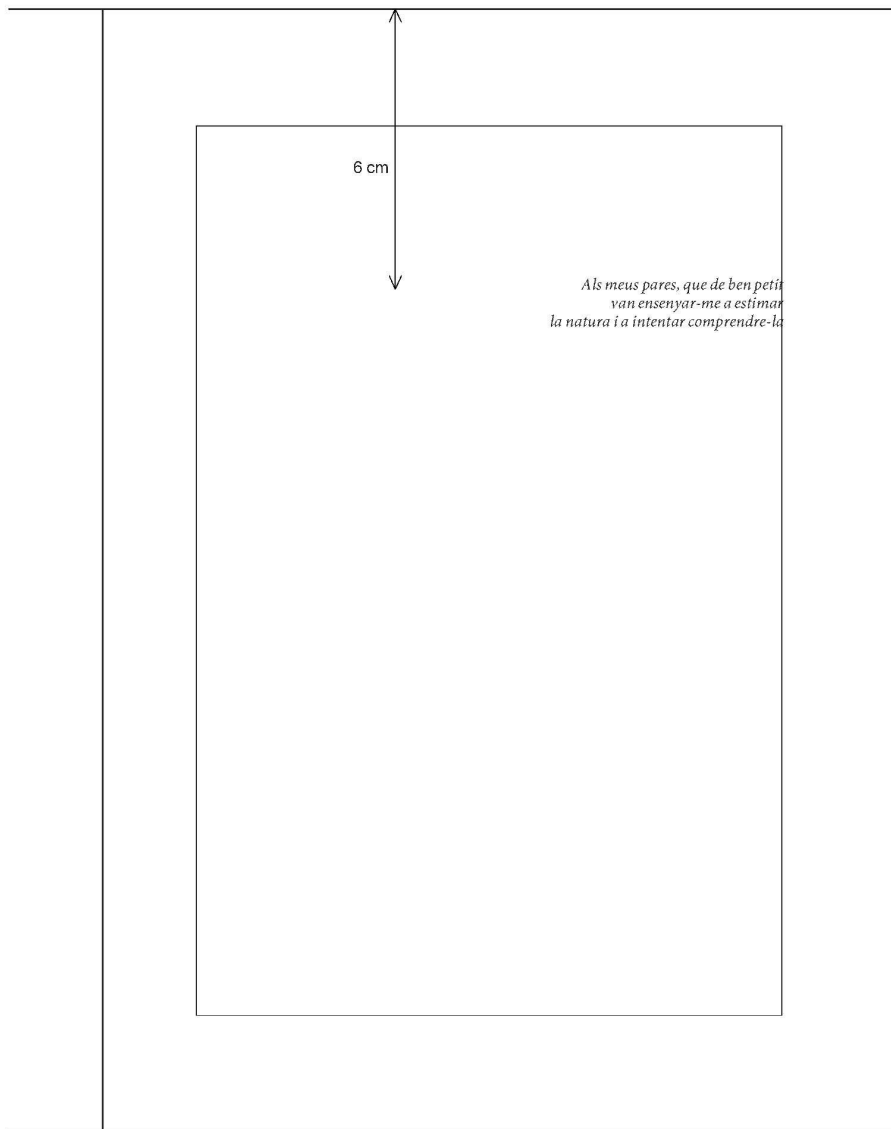

FIGURA 2.10 (dedicatoria model A)

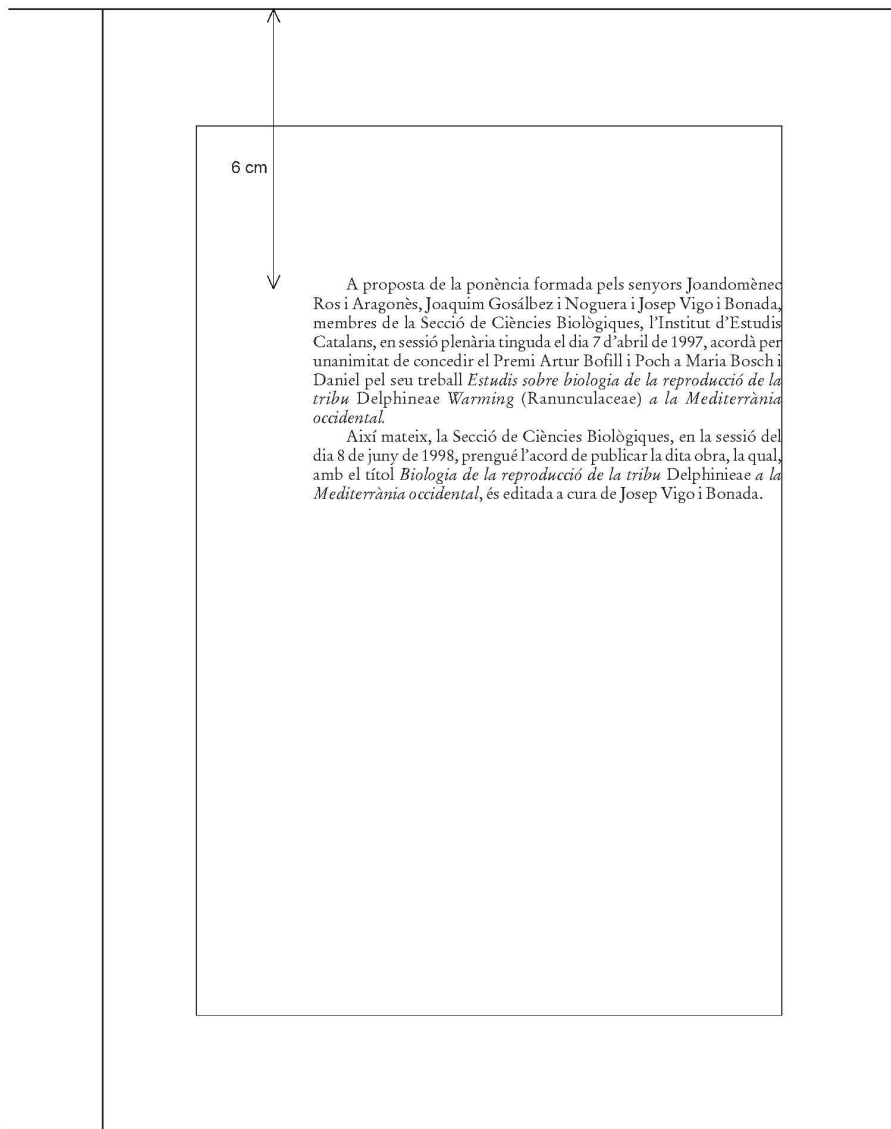

FIGURA 2.10 (dedicatoria model B)

Taula

Sigles	9
I. INTRODUCCIÓ A LA LECTURA DE <i>DAS KATALANISCHE</i>	11
Notes preliminars	13
1. Text, contextos i conceptes	19
2. El mètode i els mètodes (entre Diez i Saussure)	43
3. Apèndixs	65
3.1. Digressions complementàries i notes breus sobre altres aspectes de <i>Das Katalanische</i>	65
3.2. Bibliografia	72
3.3. Sobre la traducció	75
II. WILHELM MEYER-LÜBKE: <i>EL CATALÀ</i>	77
Pròleg	81
Índex	83
Introducció	85
Primera part. El desenvolupament lingüístic	89
A. Els sons	89
B. Morfologia	137
C. Formació de mots	155
D. Sintaxi	165
E. Lèxic	171
F. Recapitulació	205
Segona part. Fonaments històrics del català	211
Addicions i esmenes	231
Glossari	233

FIGURA 2.12 (taula o sumari, model A)

Taula	
Sigles emprades pels autors	7
Pròleg, <i>per Joan A. Argenter</i>	9
Les relacions de l'Institut d'Estudis Catalans amb la Franja, <i>per Jordi Carbonell</i>	11
La importància lingüística de les zones de frontera: la regió del Matarranya, <i>per Joaquim Rafel</i>	23
Història de la llengua catalana a la comarca del Matarranya, <i>per Joaquim Monclús i Esteban</i>	41
L'ensenyament de la llengua catalana a l'Aragó <i>per Carme Alcover</i>	59
El parlar de Calaceit (comparat amb el de la Terra Alta), <i>per Miquel Blanc</i>	73
Situació actual del Català a l'Aragó des del punt de vista politicojurídic. Treballs i dictamen elaborat per la Comissió especial sobre la política lingüística de les Corts d'Aragó <i>per Josep M. Becana Sanahuja</i>	95
Els dialectes davant el model, <i>per Ramon Sistac</i>	113
Aproximació a la literatura catalana, <i>per Josep A. Chauvell</i>	125

FIGURA 2.12 (taula o sumari, model B)

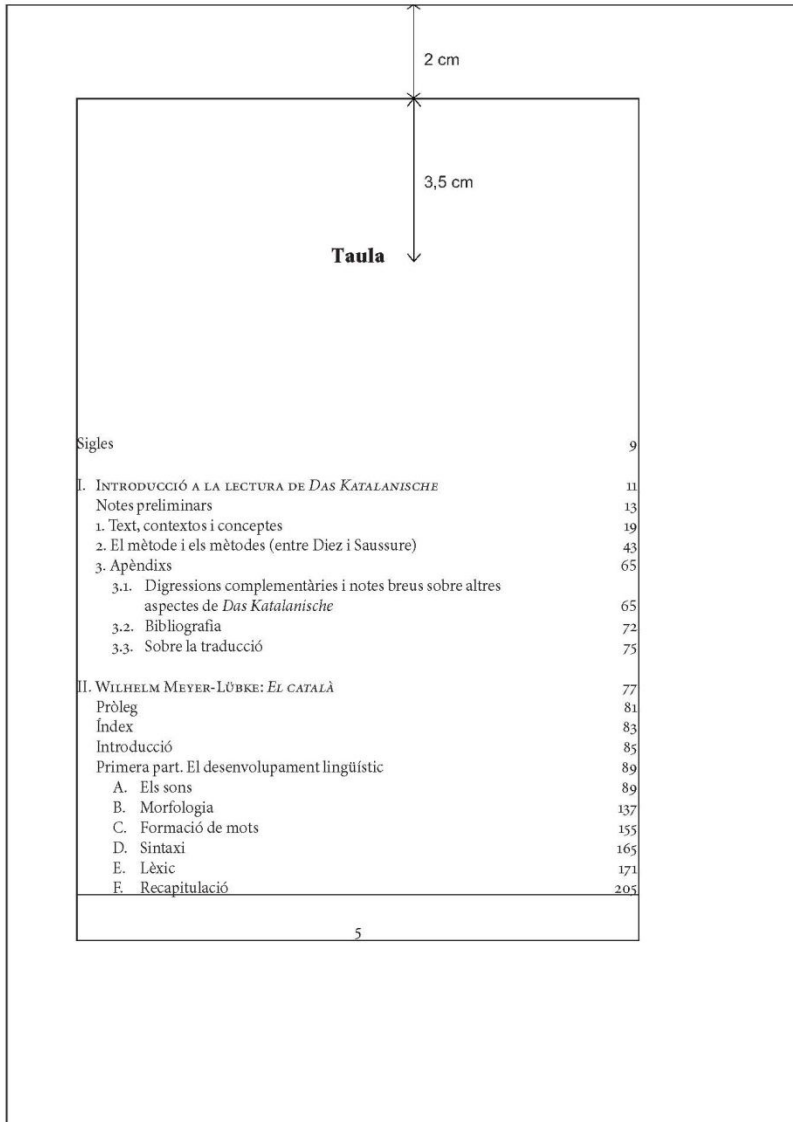

FIGURA 2.12 bis (taula o sumari, model A)

Taula

Sigles emprades pels autors	7
Pròleg, mmper <i>Joan A. Argenter</i>	9
Les relacions de l'Institut d'Estudis Catalans amb la Franja, mmper <i>Jordi Carbonell</i>	11
La importància lingüística de les zones de frontera: la regió del Matarranya, mmper <i>Joaquim Rafel</i>	23
Història de la llengua catalana a la comarca del Matarranya, mmper <i>Joaquim Monclús i Esteban</i>	41
L'ensenyament de la llengua catalana a l'Aragó mmper <i>Carme Alcover</i>	59
El parlar de Calaceit (comparat amb el de la Terra Alta), mmper <i>Miquel Blanc</i>	73
Situació actual del Català a l'Aragó des del punt de vista politicojurídic. Treballs i dictamen elaborat per la Comissió especial sobre la política lingüística de les Corts d'Aragó mmper <i>Josep M. Bescana Sanahuja</i>	95

7

FIGURA 2.12 bis (taula o sumari, model B)

Pròleg

Una feliç coincidència, no pel fet d'ésser previsible menys filla de l'atzar, ha fet que enguany s'acomplissin ensem el norantè aniversari de l'Institut d'Estudis Catalans —circumstància que ha estat celebrada amb solemnitat— i el norantè aniversari del senyor Ramon Aramon i Serra, que durant tants d'anys en fou el secretari general. Si la mera cronologia és imputable a una coincidència, l'estreta relació entre l'home i la institució és fruit de conviccions profundes i d'una tenacitat coratjosa.

Tal vegada, en altre temps hom hauria sabut veure, en aquella coincidència cronològica, un senyal premonitori de la simbiosi que havia d'arribar a donar-se entre l'home i la institució. Si és veritat que aquesta fou, per a Ramon Aramon, la seva vida, no ho és pas menys que l'IEC li deu —no solament, però sí en bona mesura, a ell— la pervivència.

La Secció Filològica de l'IEC, a la qual pertanyé el senyor Aramon com a membre numerari i de la qual és actualment membre emèrit, acordà, en la seva reunió del 14 de febrer de 1997, de retre-li un senzill homenatge tot aplegant en un volum alguns dels seus estudis més importants. En aquella mateixa sessió, la Secció Filològica acordà que el senyor Jordi Carbonell —que durant anys fou l'adjunt del secretari general— en fos el curador.

No em pertoca a mi, doncs, comentar l'obra de Ramon Aramon ací aplegada, però sí que vull recordar que ni hi és pas tota de bon tros ni podria pas ésser-hi, car, d'antuvi, la intenció era de fer-ne una selecta i, segonament, bona part del seu esforç se l'endugueren d'altres: per començar, els Estudis Romànics, publicació de la qual ha estat curador (1947-1991), i moltes altres publicacions sortides de l'IEC. Això, tots ho sabem i li n'estem agraïts.

JOAN A. ARGENTER
President de la Secció Filològica

FIGURA 2.13 (prefaci o pròleg)

Abreviacions

acc.	accepció	EUA	Estats Units d'Amèrica
adj.	adjectiu	ex.	exemple
adv.	adverbi	expr.	expressió
al.	alemany	F	feldspatoide
ant.	antònim	f.	[substantiu] femení
ANT.	[terme emprat] antigament	f. pl.	[substantiu] femení plural
ant.	antigament	fig.	figura
àr.	àrab	fin.	finès
augm.	augmentatiu	flam.	flamenc
atm	atmosfera	Fm	força electromotriu
bb1.	(<i>barrel</i> , angl.) barril	fr. / fr.	francès
brl.	barril	Fr	força resistent
cast.	castellà	ft ₃	peu
cat.	atalà	ft	peu cúbic
cm	centímetre	g	gram
cm ²	centímetre quadrat	Ga	gigaany
cm ³	centímetre cúbic	gal-l.	gal·lès
Co.	(<i>company</i> , angl.) companyia	GEN.	[terme] genèric
comp.	compareu	GLC	<i>Gran Larousse català</i>
d	densitat	Gm	gigàmetre
D	duresa	gr.	grec
dC	després de Crist	Gt	gigatona
ded.	dedicat	h	hora
dim.	diminutiu	H	altura
dm	decímetre	Hbl	hornblenda
dept.	departament	hm	hectòmetre
E	est	HP	alta pressió
ed.	edició	HT	alta temperatura
Eh	potencial d'oxidació	id.	ídem
esp.	especialment	IMPR.	[terme] imprecís

FIGURA 2.14 (llista d'abreviacions)

MEMÒRIES DE LA SECCIÓ HISTÒRICO-ARQUEOLÒGICA

Títols publicats

- 1/1 Pere PUJOL, *Lluna d'argent de sant Ermengol, bisbe d'Urgell* (1927)
- 1/2 Antoni RUBIÓ I LLUCH, *Paquimeres i Muntaner* (1927)
- 1/3 Josep M. MILLÀS, *Documents hebraics de jueus catalans* (1927) [exhaurit]
- 1/4 Josep de Calassanç SERRA-RÀFOLS, *Forma conventus tarraconensis*, vol. I, *Baetulo-Blanda* (1928)
- 2/1 Ramon d'ABADAL, *Catalunya carolíngia*, vol. II, *Els diplomes carolíngis a Catalunya*, 1a part (1926-1950) [exhaurit]
- 2/2 Ramon d'ABADAL, *Catalunya carolíngia*, vol. II, *Els diplomes carolíngis a Catalunya*, 2a part (1952) [exhaurit]
- 3 Josep PUIG I CADAFAALCH, *La geografia i els orígens del primer art romànic* (1930) [exhaurit]
- 4 Antoni RUBIÓ I LLUCH, *La població de la Grècia catalana en el XIVè segle* (1933)
- 5 Joan BERGÓS, *L'escultura a la Seu Vella de Lleida* (1935) [exhaurit]
- 6 Manuel TRENS, *Ferrer Bassa i les pintures de Pedraïbes* (1936) [exhaurit]
- 7 Francesc PRAT, *L'aqüeducte romà de Pineda* (1936)
- 8 Ernest J. MARTÍNEZ-FERRANDO, *Pere de Portugal, «rei dels catalans», vist a través dels registres de la seva cancelleria* (1936) [exhaurit]
- 9 Josep PUIG I CADAFAALCH, *Noves descobertes a la catedral d'Egara* (1948) [exhaurit]
- 10 Joaquim CARRERAS I ARTAL, *L'epistolari d'Arnau de Vilanova* (1950) [exhaurit]
- 11 Ferran SOLDEVILA, *Pere el Gran*, 1a part, *L'infant*, vol. I (1950) [exhaurit]
- 12 Marià RIBAS, *El poblament d'Iduro: Estudi arqueològic i topogràfic des dels temps prehistòrics fins a la destrucció d'Illuro* (1952) [exhaurit]
- 13 Ferran SOLDEVILA, *Pere el Gran*, 1a part, *L'infant*, vol. II (1952) [exhaurit]
- 14 Ramon d'ABADAL, *Catalunya carolíngia*, vol. III, *Els comtats de Pallars i Ribagorça*, 1a part (1955) [exhaurit]
- 15 Ramon d'ABADAL, *Catalunya carolíngia*, vol. III, *Els comtats de Pallars i Ribagorça*, 2a part (1955) [exhaurit]
- 16 Ferran SOLDEVILA, *Pere el Gran*, 1a part, *L'infant*, vol. III (1956) [exhaurit]
- 17 Emili VIGO, *La política catalana del Gran Comitè de Salut Pública* (1956) [exhaurit]
- 18 Joaquim MIRET I SANS, *El forassenyat primogènit de Jaume II* (1957)
- 19 Josep MASCARÓ, *Els monuments megalítics a l'illa de Menorca* (1958) [exhaurit]
- 20 Enric MOREU-REY, *Els immigrants francesos a Barcelona: (Segles XVI al XVIII)* (1959) [exhaurit]
- 21 Lluís G. CONSTANS, *Francesc de Montpalau, abat de Banyoles, ambaixador del General de Catalunya* (1960) [exhaurit]
- 22 Ferran SOLDEVILA, *Pere el Gran*, 2a part, *El regnat fins a l'any 1282*, vol. I (1962) [exhaurit]
- 23 Josep BENET, *Managall i la Setmana Tràgica* (1963) [exhaurit]

FIGURA 3.3 (llista de títols publicats)

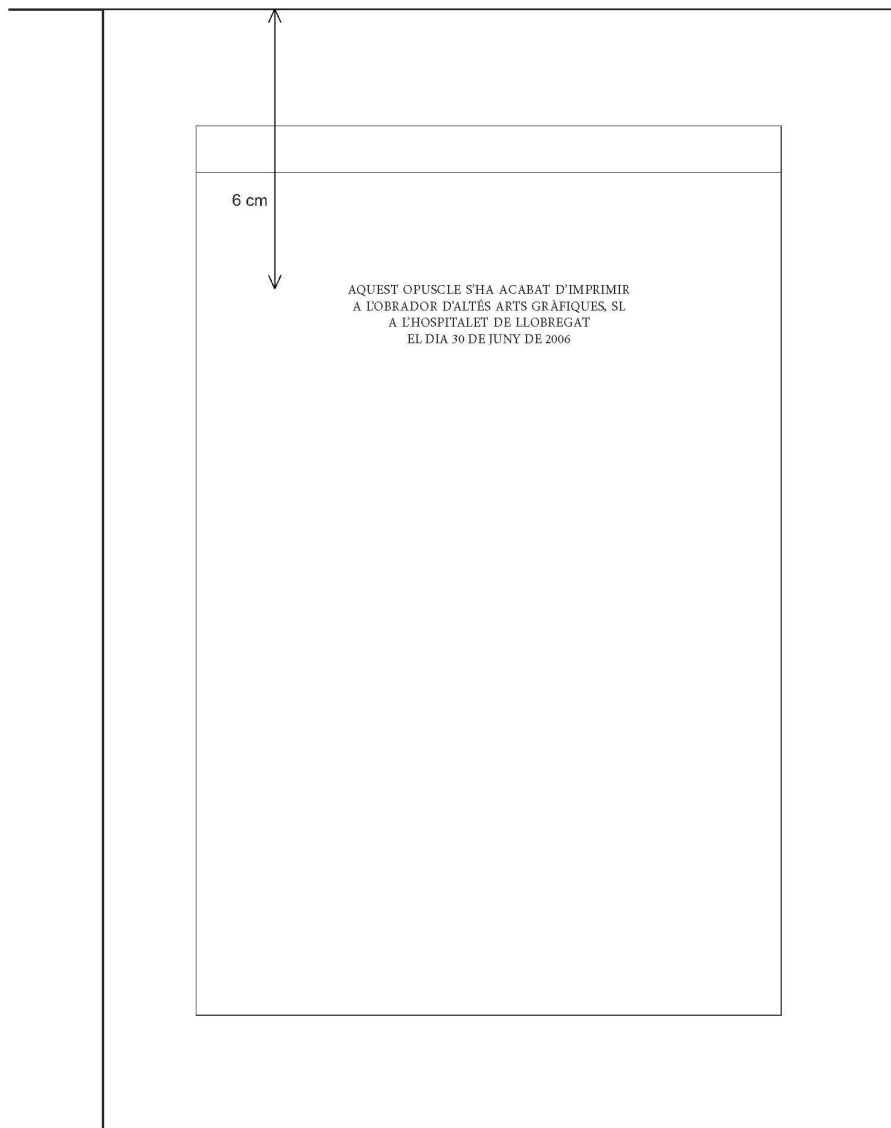
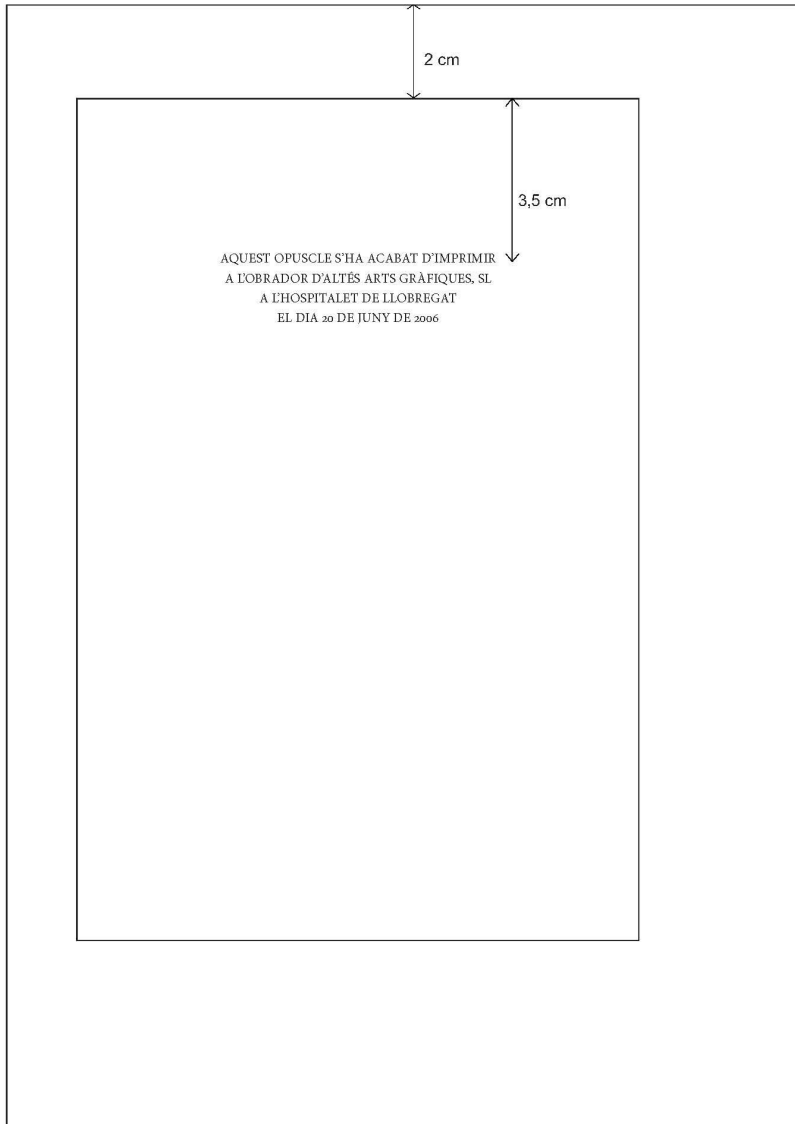

FIGURA 3.4 (colofó)

Figures 3.4 bis (colofó)